ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ-ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1936
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' – ΕΤΟΣ Λ' – ΑΡΙΘ. 24
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 200.000
ΑΘΗΝΑΙ 24 ΙΟΥΝΙΟΥ 1944
ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΕΙΡΑΙΩΣ 13 – ΑΡ. ΤΗΛ. 52-017
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ο "ΗΛΙΟΣ"
ΤΥΠΟΓΡΑΦ.: ΚΑΡΟΡΗ 11 – ΑΡ. ΤΗΛ. 22-555

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΚΟΣΜΟΥ | ΕΚΔΟΣΙΣ – ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΔΗΜ. ΠΕΡΑΝΤΖΑΚΗΣ | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΣΟΓΚΑΣ | ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ ΣΩΤΟΣ ΚΛΗΜΗΣ | ΑΙ ΣΤΗΛΑΙ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΑΝΟΙΚΤΑΙ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΗ ΜΑΝΤΡΑ

Τοῦ διαλεχτοῦ συνεργάτου μας κ. ΑΤΤΙΚ

9ον

Γιὰ ὅσους δὲν εἶχαν ἰδῆ τὴν πρώτη «Μάντρα» τῆς ὁδοῦ Μεθύμνης, ὀφείλω νὰ τὴν περιγράψω.

Συνέντευξις λοιπὸν μὲ τὸν ἑαυτό μου. Τί ἦταν ἡ πρώτη «Μάντρα», Ἀττίκ; Ὁ Κλέων ἀπαντᾶ:

Πολλὲς σανίδες, ὀλίγη μπογιὰ καὶ ἀρκετὴ πρωτοτυπία».

Ἕνα ξύλινο παράπηγμα — σκηνή, ὕψους 6 ἢ 7 μέτρων καὶ δίπλα ἡ αὐλόπορτα — εἴσοδος. Στὸ δρόμο, ἡ πρόσοψις παριστᾶνε ἕνα φτωχικὸ διόροφο σπιτάκι μὲ ζωγραφισμένα πορτοπαράθυρα ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα παράθυρο στὸ ἰσόγειο, ὅπου τὸ ταμεῖον καὶ μιὰ ἀληθινὴ μπαλκονόπορτα μὲ μπαλκόνι στὸ δεύτερο... πάτωμα. Ἐμπρὸς στὴν εἴσοδο γλάστρες μὲ φυτεμένα... μακαρόνια. Αὐτὰ βέβαια δὲν ἐπέζησαν τῆς πρεμιέρας, ξερριζωθέντα(!) ἀπὸ τοὺς θεατὰς καὶ τὴν ἀλαλαγία, ἂν καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης. Πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα ἕνα κλουβὶ μὲ μιὰ σαρδέλα ἀντὶ πουλιοῦ, ποὺ μαρτυροῦσε τὴν ἐκ μητρὸς καταγωγήν μου. Ὡς γνωστόν, οἱ Τσιριγῶτες ἔβαλαν τὴν σαρδέλα στὸ κλουβὶ νὰ τραγουδήσῃ. Εἰς δὲ τὸ μπαλκόνι, ἀκουμπισμένος μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι στὰ κάγκελα καὶ σκυφτὸς πρὸς τὰ ἔξω, ἕνας Ἀττίκ μὲ... ἀγγελικὸ χαμόγελο, ποὺ ἔκανε μὲ τὸ δεξί του μιὰ χειρονομία ὑποδοχῆς σὰν νὰ ἔλεγε: «Περάστε μέσα! μὴ φοβᾶσθε! δὲν θὰ σᾶς φάω!» Ἐνῷ ἀπὸ μέσα του σκεπτόταν: «Μόνο τὰ φιλά σας ἐποφθαλμιῶ!» Ἐννοεῖται ὅτι οὔτε ἔλεγε, οὔτε σκεπτόταν τίποτε διότι ὁ Ἀττίκ αὐτὸς ἦταν ἀνδρείκελο. Σὲ μέγεθος φυσικό, ἔργον γλύπτου γνωστοῦ στοὺς θεατρικοὺς κύκλους καὶ μονδιάλοῦ σὲ τέτοιες δύσκολες ἐργασίες. Τοῦ φορούσαμε ροῦχα ἀπαράλλακτα ὅπως ἐκεῖνα ποὺ εἶχα καθιερώσει τότε γιὰ τὴ σκηνή: σταχτὶ παντελόνι, σταχτιὰ ζώνη, ἄσπρο πουκάμισο, ἄσπρα παπούτσια καὶ κάλτσες. Τόσο ἦσαν ἐπιτυχημένα, ἡ κεφάλα μου, τὰ χέρια μου, ἡ στάσις μου καὶ τὸ πρόσωπό μου — θὰ ἔλεγα τὰ «μοῦτρα» μου ἀλλὰ δὲν θὰ ταίριαζε μὲ τὴν εὐγενικιὰ ἔκφρασι τοῦ ἀνδρείκελου — ὥστε, τὰ πρῶτα δράδυα, πολλοὶ γελιώντουσαν πηγαίνοντας στὸ ταμεῖο καὶ μοῦ φώναζαν ἀπὸ κάτω: «Ἀττίκ! πὲς νὰ μᾶς δώσουν καλὲς θέσεις!» Τί νὰ γίνεται, ὅμως, ἀλήθεια, ὁ καλλιτέχνης ποὺ τὸ εἶχε φτιάξει;... Ὁ Φώσκολος; Ἔχω πολὺν καιρὸ νὰ τὸν συναντήσω. Ζῇ ἢ δὲ ζῇ ἄραγε;... Τί τύπος περίεργος! τί μπόεμ! τί ἀληθινὸς καλλιτέχνης! Θυμᾶμαι πῶς τὸν βρῆκα στὸ ἀτελιέ του, στὸ βάθος μιᾶς ἄλλης μάντρας (ἂν δὲν ἀπατῶμαι ἦταν μαρμαράδικο) στὴ λεωφόρο Ἀμαλίας, ἀπέναντι στὶς στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Τώρα, στὴν ἴδια θέσι, δψώνεται μὲ αὐθάδεια κάποια πολυκατοικία, ποὺ νομίζεις ὅτι λέει στὸν οὐρανό: Ἐγὼ ζῶ καὶ θὰ ζήσω περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν Ἀττίκ! Τί μὲ μέλει ἂν ζῇ ὁ Φώσκολος!» Ἐμένα ὅμως μὲ μέλει. Ἂν ζῇ, ἂς συγχωρήσῃ τὴν ἀφέλεια μὲ τὴν ὁποία μιλῶ γιὰ τὴ ζωή του. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ φέρω γρουσουζιὰ σὲ συνάδελφο. Ἄλλως τε μπορεῖ καὶ ἐκεῖνος νὰ ἐρωτιέται τὸ ἴδιο γιὰ μένα. Αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις περὶ τῆς ζωῆς παληροῦ φίλου ποὺ δὲν συναντοῦμε, εἶναι συνειθισμένες τώρα μὲ τὸν πόλεμο καὶ τὰ παρεπόμενα βάσανά του, ξαποστειλαν τόσους καὶ τόσους καλλιτέχνες! Νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ: τὸν βρῆκα, ἐπόζαρα δυὸ φορὲς στὸ ἀτελιέ του καὶ σὲ λίγες μέρες ἐπόζαρε στὸ μπαλκόνι τῆς «Μάντρας» ἕνας Ἀττίκ πολὺ πιό... φρέσκος ἀπὸ μένα. Ἐννοεῖται ὅτι κάθε δράδυ τὸ ἀνδρείκελό μου ἔμπαινε μέσα, ἀλλέως ἡ μαρίδα τῆς γειτονιᾶς θὰ τὸ ἐτάραζε στὶς πετριὲς καὶ θὰ μοῦ ἔσπαζε τὸ κεφάλι ποὺ ἐπλήρωσα τότε στὸ Φώσκολο πέντε χιλιάδες δραχμές! Θὰ σκεφθῆτε ἴσως: Τί νὰ κοστίζῃ ἄραγε τὸ ἀληθινό; ἀπαντῶ: Πολὺ λιγώτερο!».

ΑΤΤΙΚ

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Πίσω ἀπ' τὴ Μάντρα, ἀναμνήσεις τοῦ κ. ΑΤΤΙΚ
Ὕπαιθρος, χρονογράφημα τοῦ κ. Δ. ΜΠΟΓΡΗ
Ἡ «Σοβαρότης», τοῦ κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ.
Ἡ Γαλαρία, εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ
Πετκλοῦδες ποὺ καίγονται στὸ φῶς, μυθιστόρημα τοῦ κ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ
Ἡ Θυσία, αἰσθηματικὴ νουβέλλα τῆς κ. ΧΟΥΛΑΣ ΣΤΗΒΕΝΣ.
Ἡ Φαῦστα, τοῦ κ. ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗ
Τὸ θέατρο πρόζας, κριτικὴ τοῦ κ. Β. ΣΑΜΠΑ
Τὸ μουσικὸ θέατρο, κριτικὴ τοῦ κ. ΑΠ. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ
Θεατρικὲς σιλουέτες, σατυρικοὶ στίχοι, σχόλια, θεατρικὰ ἀνέκδοτα, κομπάνιες, ρεπορτὰζ γύρω ἀπὸ τὸ θέατρο, κινηματογραφικὰ νέα καὶ ἄλλη ἐνδιαφέρουσα ποικίλη ὕλη.

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Ἡ διεθνοῦς φήμης χορεύτρια ΕΛΙΤΑ ποὺ ἐμφανίζεται στὶς νέες της χορευτικὲς δημιουργίες μὲ τὸν παρτεναίρ της χορευτὴν καὶ χορογράφον κ. Φρὶτς Φλερὺ στὸ θέατρον «ΕΡΜΗΣ»

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Ο κ. ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΥΠΑΙΘΡΟΣ

Τοῦ κ. ΔΗΜ. ΜΠΟΓΡΗ

Τὸ κοριτσόπουλο, μὲ τὰ γαλανὰ μάτια, τὸ ἡλιοκαμμένο πρόσωπο καὶ τὰ ζανθὰ μαλλιά, εἰσέβαλε χαρούμενο στὸ καμαρίνι τῆς φίλης πρωταγωνιστρίας. Ἐρχότανε ἀπὸ τὴν ἔζοχη κι' ἔφερε μαζί του τὴν μυρωδιὰ τοῦ θυμαριοῦ καὶ τοῦ πεύκου, τὴν ἁλμύρα τῆς θάλασσας, τὴν δροσιὰ τοῦ μπάτη.

Κι' ὅπως τὸν χειμῶνα, ὅταν ἀνοίγεται διάπλατα τὸ παράθυρο τῆς κάμαρας ποὺ παίζει χαρτιὰ ἡ συντροφιά, διώχνει ὁ βορρᾶς τὸν δηλητηριασμένο ἀπὸ τὰ χνῶτα καὶ τοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων ἀγέρα, καὶ ζωογονοῦνται οἱ παίκτες καὶ λησμονοῦν γιὰ λίγο τὰ κέρδη, τὴν κασοῦρα καὶ τὶς ἄλλες ἀθλιότητες ποὺ σέρνει μοιραίως μαζί του τὸ παιγνίδι, ἔτσι καὶ στὸ καμαρίνι, τὸ κοριτσόπουλο ποὺ γύρισε ἀπὸ τὴν ἔζοχή, σάρωσε, μόλις μπῆκε, τὴν συζήτηση γιὰ τοὺς κριτικοὺς καὶ τοὺς συγγραφεῖς μας ποὺ κόντευε ὅλους ἐκεῖ μέσα νὰ μᾶς ἀφιονίσει.

— Λέγε, Νάτα, τὰ πέρασες καλά;

— Θεῖα! Ἔζησα 15 μέρες στὴν ὑπαιθρο!

— Εἶχες συντροφιά;

— Τὸν παππού καὶ τὴν γιαγιὰ καὶ μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια.

— Ἀπὸ τρόφιμα;

— Ὄχι καὶ σπουδαῖα πράγματα. Ἀπάνω κάτω ὅπως κι' ἐδῶ. Ἀλλὰ ξεκουράστηκα, ἀνέπνευσα, ξαναβρῆκα τὸν ἑαυτό μου.

Τὸ συμπαθητικό της στόμα, μὲ τὰ τοξοειδῆ λεπτὰ χείλη καὶ τὰ χιονᾶτα δόντια, ἀνοιγο κλίνει τώρα γιὰ νὰ μᾶς περιγράψῃ πράγματα ποὺ μᾶς ἀναστατώνουν, μᾶς καίνε... Μᾶς μιλάει, σὲ ἐποχὴ ποὺ δὲν μποροῦμε καλὰ καλὰ νὰ πᾶμε ὅσαμε τὸ Παγκράτι, ποὺ εἴμαστε καταδικασμένοι, ἀπὸ τὴν πλημελῆ συγκοινωνία, νὰ διαγράφουμε κάθε μέρα τὴν ἴδια τροχιὰ— ἀπὸ τὸ σπίτι μας στὴν δουλειά μας κι' ἀπὸ κεῖ στὸν ψωμᾶ ἢ τὸν μπακάλη κι' ὕστερα σπίτι μας — μᾶς μιλάει, λέγω, γιὰ τὸ σιγανὸ τραγοῦδι τῆς θάλασσας στὶς φεγγαρόλουστες ἥσυχες νύχτες, γιὰ ἡλιοβασιλέμματα καὶ φαρόβαρκες στὸ ἀραξοβόλι, γιὰ πρωϊνοὺς περιπάτους μὲ τὸν παπποῦ σὲ θερισμένα χωράφια, γιὰ μοῦρα ποὺ μάζευε μονάχη της ἀπὸ τὴν μουριά, γιὰ μιὰ κατσικοῦλα, τὴν Ἀράπω, ποὺ τάϊζε μὲ τὸ χέρι της ἡ γιαγιά της.

Μαρτύριο Ἱερᾶς Ἐξετάσεως!

Εἴχαμε κρεμασθῆ ὅλοι στὰ χείλη τοῦ χαριτωμένου αὐτοῦ ἱεροζεταστοῦ καὶ ζητάγαμε, σὰν κολασμένοι, κάτι νὰ πῆ ἀκόμα γιὰ τὸν παράδεισο, ποὺ μόλις ἄφησε γι' αὐτὴν τὴν ὑπαιθρο ποὺ τὴν ξεκούρασε, τῆς χάρισε τὸ χρῶμα τῆς ὑγείας, ποὺ τὴν ἔκανε, ὅπως μᾶς εἶπε, νὰ ξανάβρῃ τὸν ἑαυτό της καὶ ποὺ τὴν ἔχουμε, χρόνια τώρα, οἱ περισσότεροι στερρηθῆ.

Τὰ κουδούνια τῆς σκηνῆς κτυπούσανε, ὁ ὀδηγὸς ἔμπαινε καὶ ξανάμπαινε στὸ καμαρίνι γιὰ νὰ μᾶς πῆ: «Εἴμαστε ἕτοιμοι, ἀνοίγουμε».

Τὸ κοινὸν στὴν πλατεῖα ἐξέφραζε μὲ ποδοκροτήματα τὴν ἀνυπομονησία του. Δεκάρα κανένας δὲν ἔδινε! Πρωταγωνίστρια, σκηνοθέτης, ἕνας φίλος μου γνωστὸς μουσουργός, ὅλοι ἦσαν μαγνητισμένοι ἀπὸ τὴν ἀφήγηση τῆς Νάτας.

Τέλος, ἐπειδὴ δὲν τὸ ἐπέτρεπε περισσότερο ἡ ὥρα, ἡ αὐλαία ἄνοιξε. Ἡ πρωταγωνίστρια μὲ τὸν σκηνοθέτη τρέξανε στὴ σκηνή. Ἔφυγε καὶ τὸ κοριτσόπουλο γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ κάτω τὴν παράσταση. Μείναμε στὸ καμαρίνι ἐγὼ καὶ ὁ μουσουργός. Κάποιο κῦμα μελαγχολίας εἶχεν ξαπλωθεῖ αἰφνίδια στὸ πρόσωπο τοῦ φίλου μου. Τὸν εἶδα ν' ἀνάβῃ νευρικὰ ἕνα τσιγάρο καὶ νὰ βυθίζεται σὲ συλλογισμούς.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησα.

— Σκέπτομαι, μοῦ ἀπήντησε μὲ χαμόγελο, τὸν Μπετόβεν. Ἐνεηνεύσθη τὰ μοτίβα τῆς ὑπέροχης Ἐννάτης του Συμφωνίας διατρέχοντας μέρες ὁλόκληρες τὰ χωράφια, ζῶντας δηλαδὴ κοντὰ στὴ φύση, πλησιέστερα πρὸς τὸ Θεό...

— Ἔ, λοιπόν;

— Ἀναλογίζομαι ποσο χρόνο ἔχασα ἄδικα ἀπὸ τὴν ζωή μου ζῶντας στὴν πόλι καὶ τί μποροῦσε νὰ ἦταν τὸ ἀσήμαντο ἔργο μου, ἂν εἶχα περισσότερη ἐπαφὴ μὲ τὴν ὑπαιθρο.. Δὲν βαρυέσαι! Καλὴνύχτα!

Καὶ μ' ἄφησε.

Σᾶς ἀφίνω κι' ἐγὼ γιατί, ἂν ἀρχίσω νὰ σᾶς γράφω τί σκέψεις μὲ πλημμυρίσανε σὰν ἐμεῖνα μόνος, ἐπρεπε νὰ γιομίσουν ὅλες οἱ στῆλες τῶν «Καλλιτεχνικῶν Νέων» γιὰ τὴν ὑπαιθρο καὶ τὸ χαριτωμένο κοριτσόπουλο μὲ τὰ γαλανὰ μάτια καὶ τὰ ζανθὰ μαλλιὰ ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τὴν θυμηθοῦμε σήμερα. Ἀκοῦς σήμερα;!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΡΗΣ

Η ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΣΟΒΑΡΟΤΗΣ

Τοῦ κ. ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ἐδῶ πέρα, λοιπόν, ἔχουμε παρεξηγήσει κατὰ τρόπον τραγικὸν τὴν λέξι «σοβαρότης». Νομίζουμε ὅτι ἕνας κύριος ποὺ θέλει νὰ λέγεται «σοβαρὸς» ἔχει τὴν ὑποχρέωσι νὰ κυκλοφορῇ μὲ κατεβασμένα τὰ μοῦτρα, μὲ τὰ φρύδια ἑνωμένα, μὲ ρυτιδωμένο τὸ μέτωπο καὶ μὲ τὰ χείλη σφιγμένα ἐπιμελῶς, μὴν τύχη καὶ τοῦ ξεφύγει κανένα χαμόγελο. Γιατὶ ὁ «σοβαρὸς» κύριος ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται νὰ χαμογελάσῃ. Ὀφείλει νὰ εἶναι κατσούφης, γρουσούζης, μουρτζούφλης καὶ κακορίζικος. Θὰ τὸν δῆτε νὰ κάθεται στὴν πρώτη σειρὰ τοῦ θεάτρου καὶ νὰ παρακολουθῇ μιὰ κωμωδία ἢ μιὰ ἐπιθεώρησι, ὅπως ἀκριβῶς θὰ παρακολουθοῦσε καὶ ἕναν ἐπικήδειον λόγον. Μπορεῖ στὴ σκηνὴ νὰ συμβαίνουν πράγματα διασκεδαστικώτατα καὶ νὰ λέγωνται ἐξυπνάδες καταπληκτικές. Ὁ σοβαρὸς κύριος ἀδιαφορεῖ. Τὰ χείλη του ἔχουν ξεσκονηθίσει πιὰ νὰ χαμογελᾶν καὶ τὰ μάτια του πίσω ἀπὸ τὰ μυωπικὰ ἢ πρεσβυωπικὰ γυαλιά του—οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν «σοβαρῶν κυρίων» φορᾶνε καὶ γυαλιὰ—παρακολουθοῦν τὰ πάντα μὲ τὴν πιὸ παγερὴ ἀδιαφορία.

—Πῶς σοῦ φαίνεται, κ. Μιχαλάκη, ἡ ἐπιθεώρησις;

—Σαχλαμάρα.

—Δὲν διασκεδάζετε;

—Τὸ ἀντίθετον. Πλήττω τρομερά.

Οἱ «σοβαροὶ κύριοι», βλέπετε, πλήττουν. Πάντοτε πλήττουν. Ὅπου καὶ ἂν βρεθοῦν πλήττουν. Ἤ, τοὐλόχιστον, λένε ὅτι πλήττουν. Γιατὶ ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ὁ ἕνα σοβαρὸ κύριο νὰ παραδεχθῇ ὅτι διεσκέδασε καὶ εὐθύμησε. Ἡ εὐθυμία εἶναι ἔχθρὸς τῆς σοβαρότητος. Καὶ τὸ μονοπώλιον τοῦ γέλιου — κατὰ τοὺς «σοβαροὺς»—τὸ ἔχουν μόνον οἱ «ἐλαφροὶ» καὶ οἱ ἐπιπόλαιοι.

Τρεῖς «σοβαροὶ κύριοι» εἶναι ἀρκετοὶ γιὰ νὰ καταστρέψουν καὶ τὸ πιὸ θεότρελλο, τὸ πιὸ καλὰ ὀργανωμένο γλέντι. Εἶναι ἄξιοι νὰ θρονιαστοῦν σὲ τρεῖς καρέκλες καὶ νὰ περάσουν ὁλόκληρη τὴ νύχτα τους κουβεντιάζοντας.

(Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

ΕΧΕΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΝΑ ΚΑΝΗ ΠΡΟΣΘΗΚΕΣ ΣΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΝΟΣ ΕΡΓΟΥ Ἢ ΟΧΙ;

Ἀπαντοῦν οἱ κ. κ. Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ, ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ καὶ Κ. ΜΑΥΡΕΑΣ

Ὁ κ. Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Κατ' ἀρχὴν βέβαια δὲν τὸ ἔχει. Γιατὶ ὁ ἠθοποιὸς δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ ὁ ἐκτελεστὴς τοῦ ἔργου ἑνὸς συγγραφέως. Πολλὲς φορὲς ὅμως ὁ ἠθοποιός, ποὺ ζωντανεύει ἕνα ρόλο, βρίσκει αὐθόρμητα μερικὲς φράσεις πολὺ πετυχημένες ποὺ προσθέτει στὸ κείμενο καὶ ποὺ προθύμως θὰ ὑπέγραφε καὶ ὁ πνευματωδέστερος συγγραφεύς, γιατὶ τὸ ἔργο του κερδίζει. Ἀπὸ τὴν ἄποψη αὐτή, ἡ πνευματικὴ συνεργασία τοῦ ἠθοποιοῦ μὲ τὸν συγγραφέα συγχωρεῖται. Δυστυχῶς ὅμως, οἱ περισσότεροι ἠθοποιοί, ἰδίως στὸ ἐλαφρὸ θέατρο, τὸ παρακάνουν. Ἀντὶ ν' ἀρκεσθοῦν σὲ μιὰ - δυὸ ἐπιτυχεῖς φράσεις ποὺ βρῆκαν, συνεχίζουν αὐτὸ τὸ βιολὶ κάθε μέρα, καὶ πάντα κάτι προσθέτουν. Καὶ πολὺ συχνὰ οἱ προσθῆκες εἶνε τέτοιες, ὥστε νὰ διαστρέφουν ἐντελῶς τὸ κείμενο τοῦ συγγραφέως καὶ νὰ μὴν ἔχουν καμμία σχέσι μὲ τὸ ρόλο. Αὐτὸ γίνεται πρὸς ζημίαν τοῦ ἔργου. Ἐπὶ πλεον ὄχι σπάνια, ἐν τῇ ρύμῃ τοῦ αὐτοσχεδιασμοῦ, προσθέτουν χοντροκοπιὲς καὶ βαναυσότητες, οἱ ὁποῖες φορτώνονται, φυσικά, στὴ ράχι τοῦ συγγραφέως. Γιατὶ ὁ θεατὴς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ γιὰ ποιὸ μέρος τοῦ κειμένου εἶνε ὑπεύθυνος ὁ συγγραφεὺς καὶ γιὰ ποιὸ ὁ αὐτοσχεδιάζων ἠθοποιός. Συμβαίνει ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο: Οἱ ἠθοποιοὶ ποὺ ἔχουν ἑτοιμότητα πνεύματος εἶνε λίγοι. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλοὶ ποὺ δὲν ἔχουν προικισθῆ μὲ γιοῦμορ, καί, θέλοντας ὁπωσδήποτε νὰ βάλουν τὰ «δικά» τους, ἐκστομίζουν κουταμάρες, τὶς ὁποῖες πάλι φορτώνεται ὁ ἄτυχης συγγραφεύς.

Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι ὁ ἠθοποιὸς μπορεῖ νὰ κάνῃ μερικὲς ἐπιτυχεῖς προσθῆκες—δὲν ὑπάρχει καὶ τρόπος νὰ τοῦ ἀπαγορευθῆ—ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ συναίσθησι τοῦ μέτρου καὶ νὰ περιορίζεται σ' αὐτές. Ὅταν ὅμως προσθέτῃ ἀδιακόπως, αὐτὸ γίνεται κουραστικὸ καὶ ἀνυπόφορο γιὰ τὸ θεατή, καὶ ζημιώνει καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἠθοποιὸ καὶ τὸ ἔργο, ποὺ καταντᾷ παραφορτωμένο καὶ ἀνιαρό. Εἶνε γενικὸς κανών, ἂν πάρουμε τὴν ἐπιθεώρησι π. χ., ὅτι ἕνας θεατὴς ποὺ τὴν εἶδε στὴν πρεμιέρα καὶ τὴν ξαναβλέπει ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, φεύγοντας λέει:

— Τὴ χαλάσανε...

Καὶ τρίτη φορὰ δὲν τὴν ξαναβλέπει.

*

Ὁ κ. ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Νομίζω ὄχι. Δὲν θέλω, βέβαια, νὰ πῶ ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἠθοποιοὶ ποὺ κάνουν πράγματι νοστιμότατες προσθῆκες. Συνήθως ὅμως κι' αὐτοὶ μέχρι νὰ βροῦν μιὰ καλὴ προσθήκη, κάνουν δέκα ἀνόητες. Πάντως ὅπως κοὶ νὰ ἔχει τὸ πράμμα, ἡ προσθήκη, καλὴ ἢ κακή, εἶναι πάντα ἐνοχλητικὴ γιὰ ἕνα συγγραφέα. Γιατὶ εἶναι φριχτὸ νὰ σοῦ ἀποδίδουν μιὰ κουταμάρα ποὺ εἶπε ὁ τάδε ἢ ὁ δεῖνα ἠθοποιός. Ὅπως ἐπίσης εἶναι τοὐλάχιστον ἐνοχλητικὸ νὰ σοῦ ἀποδίδουν μιὰ ἐξυπνάδα ποὺ τὴν εἶπε κάποιος ἄλλος.

Μιλάω, φυσικά, γιὰ τὶς προσθῆκες ποὺ γίνονται μὲ ἀξιώσεις πνεύματος. Δὲν μιλάω γιὰ τὶς μικρὲς κι' ἀνεύθυνες, προσθῆκες, ποὖρχονται αὐθόρμητα στὸ στόμα τοῦ ἠθοποιοῦ καὶ τὸν διευκολύνουν στὸ παίξιμο. Γι' αὐτὲς τὶς προσθῆκες ὅμως εὐθύνεται ὁ συγγραφεύς, γιατὶ γιὰ νὰ γίνουν πάει νὰ πῆ ὅτι λείπουνε ἀπὸ τὸ κείμενο. Ὅσο ἕνα κείμενο, εἶναι ἀρτιότερο, τόσο λιγώτερες εἶναι οἱ προσθῆκες.

*

Ὁ κ. Κ. ΜΑΥΡΕΑΣ

—Μάλιστα, ὁ ἠθοποιὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάνῃ μιὰ προσθήκη στὸ κείμενο τοῦ ἔργου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι ὅτι αὐτὴ θὰ εἶναι πραγματικὸ εὕρημα καὶ θὰ ἀποτελέσῃ ἕνα ἐπὶ πλέον ἐπικοδομητικὸ στοιχεῖο στὴν ὅλη ἐπιτυχία τῆς σκηνῆς αὐτῆς ἢ καὶ τοῦ ἔργου γενικώτερα. Πρέπει δὲ ἀκόμη ὁ ἠθοποιὸς ποὺ θὰ κάνῃ κάτι τέτοιο, νὰχῃ ἀνεπτυγμένο τὸν αὐτοέλεγχο καὶ τὴν αὐτοκριτική, οὕτως ὥστε ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὶν πῇ κάτι δικό του νὰ τὸ ἔχῃ ζυγίσῃ πρῶτα καὶ νὰ ἔχῃ πολλὲς ἐλπίδες ἂν ὄχι πεποίθησι γιὰ τὴν ἐπιτυχία καί, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἔχῃ καὶ τὴν δύναμι εὐθὺς μόλις ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ προσθήκη ἀποτυγχανει νὰ τὴν σταματήσῃ καὶ νὰ μὴν τὴν ἐπαναλάβῃ πλέον. Κι' αὐτὸ τὸ δικαίωμα, τὸ ἔχει ὁ ἠθοποιὸς γιὰ τὸν λόγο ὅτι ὁ συγγραφεὺς ὅσο δήποτε καὶ νὰ προσέξῃ, τὸ διάλογο καὶ γενικὰ τὸ κείμενο κάθε σκηνῆς, ἀσφαλῶς ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ βρῆ καὶ νὰ γράψῃ ἐκεῖνο, ποὺ ὁ αὐθορμητισμὸς τοῦ ἠθοποιοῦ τὴν ὥρα ποὺ παίζει καὶ ζῆ τὸν ρόλο του, τοῦ φέρνουν στὰ χείλη, σὰν φυσικὴ συνέπεια μέσα στὰ πλαίσια τοῦ πνεύματος τῆς σκηνῆς αὐτῆς.

Τώρα ὑπάρχουν κι' ἐξαιρέσεις δηλ. σκηνὲς ὁλόκληρες ποὺ δὲν ἐπιδέχονται καμμιὰ ἀπολύτως προσθήκη, γιατὶ καὶ ἡ παραμικρότερη θὰ τὴν ἐζημίωνε κυριολεκτικά. Παράδειγμα τὸ νούμερο «ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς στὸ ἐξωτερικὸ» ποὺ εἶναι τώρα στὴν «Ἑλλάδα μας». Σᾶς βεβαιώνω ὅτι δὲν προσθέτω οὐτεμία λέξη δικὴ μου.

Ἔχει λοιπὸν τὸ δικαίωμα αὐτὸ ὁ ἠθοποιός, μὰ προσοχὴ πάλι νὰ μὴν τοῦ κάνῃ κατάχρησι...

(Στὸ προσεχὲς καὶ ἄλλες ἀπαντήσεις)

ΣΧΟΛΙΑ ΑΝΕΥ ΣΧΟΛΙΩΝ

ΤΟ «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΣΠΙΤΙ»

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἑλληνικὰ ἔργα, τοῦ Μωραϊτίνη τὸ «Μοντέρνο σπίτι», ποὺ ἀνέβασε τὸ θέατρο Μακέδο, δὲν εἶχε τὴν τύχην ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ.

Τὸ πρόβλημα ἦτο μοιραῖον διότι ὁ πρύτανις τῶν ἑλλήνων εὐθυμογράφων ὁ Μωραϊτίνης, ὅταν τοῦ ἐζητήθη τὸ ἔργον του ἠρνήθη κατ' ἀρχὰς νὰ τὸ δώσῃ, εἰπὼν ὅτι δὲν τὸ ἰδρίσκει κατάλληλον διὰ τὸν θίασον καὶ τὴν ἐποχήν μας.

Οἱ θεατρικοὶ ἐπιχειρηματίαι ἐπέμειναν τόσον ὥστε ὁ συγγραφεὺς ἐνέδωσε.

Οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ συγκροτήματος ἄριστοι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἀπέδωσαν ὅσον ἠδύναντο ἀρτιώτερον τὸ «Μοντέρνο σπίτι», πλὴν ἡ τύχη δὲν ἐφάνη συνεπίκουρος.

Δίκαιον λοιπὸν εἶχεν ὁ συγγραφεὺς ἀρνηθεὶς κατ' ἀρχὴν νὰ δώσῃ τὸ ἔργον του καὶ ἄδικον οἱ νεαροὶ θεατρικοὶ ἐπιχειρηματίαι οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ἀδεξίαν των ἐπιμονὴν παρέσυραν τὸν ἐξαιρετικὸν εὐθυμογράφον εἰς ἀντιμετώπισιν κρίσεων ὄχι καὶ τόσων εὐμενῶν.

Η ΠΡΟΤΙΜΟΤΗΣ

Παράπονα πολλὰ ἠθοποιῶν ἔφθασαν εἰς τὰ γραφεῖα μας διὰ τὸ ζήτημα τοῦ προβαδίσματος εἰς τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτεχνῶν.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Καλλιτεχνικοῦ Κόσμου» δηλοῖ ὅτι οὐδεμίαν προτίμησιν ἔχει, καὶ θεωροῦσα

ΘΕΑΤΡΟ—ΓΡΑΜΜΑΤΑ—ΤΕΧΝΗ—ΖΩΗ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΖΑΝ ΝΤ' ΑΡΑΣ

Μᾶς τὴν θύμησαν προχθὲς παρεμβατικὰ σ' ἕνα θεατροκριτικὸ σημείωμα. Δηλαδὴ τὴν θύμησαν στοὺς πολὺ παλαιοτέρους καὶ σὲ λίγους ἄλλους ποὺ ἔχουν κάποια γνῶσι τῆς ἱστορίας τοῦ θεάτρου καὶ τῶν παλαιῶν 'Αθηναϊκῶν γλεντιῶν. Γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς νεωτέρους.. περνοῦσε ἐνκόγνιτο. Καὶ ὅμως στὴν ἐποχή της ποὺ ἦλθε ἀπ' τὸ Παρίσι στὴν 'Αθήνα ὡς... χορεύτρια (πριμαντόνα μετὰ συγχωρήσεως! ὅπως ἔλεγαν τότε) ἐκάλασε κόσμο. 'Η παριζιάνικη χάρι, ἡ προκλητικές της κινήσεις ἐπάνω στὴ σκηνὴ τὰ «φλογερά»της βλέμματα, ὁ σκανδαλιστικὸς χορός της, ἐκεῖ στὸ παριλίσσιο θέατρο, τὸ περίφημο «"Αντρο τῶν Νυμφῶν», ποὺ ἀποθανάτισε καὶ ἡ μοῦσα τοῦ 'Αχιλλέως Παράσχου, ἀνεστάτωσε τοὺς τότε λεοντιδεῖς τῶν 'Αθηνῶν— καὶ ὄχι μόνον τοὺς λεοντιδεῖς, ἀλλὰ καὶ ἡλικιωμένους καὶ σοβαρούς. 'Από τοὺς θαυμαστὰς τῆς καλλιτέχνιδος Ζὰν Νταρᾶς, ἦταν καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς Πάπισσας 'Ιωάννας, ὁ πολὺς Μανώλης Ροΐδης. Καὶ ἔγραφη καὶ κάποιο σατυρικὸ τραγοῦδι ποὺ καλοθύμητοι ἔμειναν οἱ δυὸ στίχοι του:

... κι' ὁ νοῦς μας κι' ἡ καρδιὰ (μας κι' ὁ παρᾶς
ὅλα πετοῦν κοντὰ στὴ Ζὰν (Νταρᾶς.

Γρήγορα ἔδωσε ὁ καλλιτεχνικὸς καὶ κοινωνικὸς ἀστέρας τῆς Ζὰν Νταρᾶς καὶ γρήγορα τὴν ξέχασαν οἱ 'Αθηναῖοι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της ποὺ τὴν πλήρωσαν ἀκριβά. "Υστερ' ἀπὸ 20 χρόνια ὅμως καὶ 20 χρόνια περίπου πρὶν ἀπὸ σήμερα, τὸ πλήρωμα ἑνὸς ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ ποὺ ἐπῆγε γιὰ ἀσκήσεις στὸ Τοῦλον — τί ἔκπληξις — εὑρῆκε μιὰ γρηὰ ποὺ ἐνοικίαζε δωμάτια στὸ Τοῦλον καὶ μὲ συγκίνησι ἐπεριποιόταν τοὺς "Ελληνας πελάτας της. 'Η γρηὰ πατρῶνα δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ Ζὰν Νταρᾶς — ποὺ πάντα διατηροῦσε τὴν ἀγάπη της γιὰ τὴν 'Ελλάδα.

ΑΝΤ ΜΠΑΛΤΟΥΜΑΣ

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

'Ο «Καλλιτεχνικὸς Κόσμος» πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγνωστῶν του ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ μουσικὴ, ἐγκαινιάζει ἀπὸ τὸ σημερινό του φύλλο τὴν παροῦσαν στήλην εἰς τὴν ὁποίαν θ' ἀναφέρονται ὅλες οἱ τελευταῖες μουσικὲς ἐκδόσεις ἑκάστου μηνός.

Οἱ ἐκδόσεις τοῦ Μουσικοῦ Οἴκου Γρ. Κωνσταντινίδη (Στὰ 'Αρσακείου 4) κατὰ τοὺς μῆνας Μάϊον — 'Ιούνιον.

1) «Σὲ περιμένω» (Κωνσταντινίδη — Ντ' Αιρύ).
2) «'Η φωτογραφία σου» (Κοφινιώτη — Δημητριάδου).
3) "Οτι θέλεις» (Γιαννουκάκη — Μυρογιάννη).
4) «'Απόψε τὸ βράδυ» (Εὐαγγελίδη — Θεοφανίδη).
5) «Σοῦ τὸ λένε» (Σακελλάριου — Θεοφανίδη).
6) «Τέτοια μάτια» («"Αχ ἐρὲ γκρινιάρικο» (Σακελλάριου — Σουγιούλ).

Οἱ ἐκδόσεις τοῦ Μουσικοῦ Οἴκου 'Ανδρεάδη — Νάκα (Χ. Τριλούπη 2. Ε'.) Κατὰ τοὺς μῆνας Μάϊον — 'Ιούνιον.

1) «'Η ζωὴ χωρὶς ἀγάπη δὲν ἀξίζει» (Κοφινιώτη — Γούναρη).
2) «Γιατὶ νὰ μᾶς χωρίσουν» (Κοφινιώτη — Ρεμούνδου).
3) «Πῶς πῆγε ἡ καρδιά σου καὶ μ' ἀπάτησες;» (Κοφινιώτη— Φραντζεσκάκη).
4) «Λίγες καρδιὲς ἀγαποῦν» (Κοφινιώτη — Πορτοκάλλη).
5) «Σὲ γοσταλγῶ» (Ρεβεζούλη — Καπνίση).
6) «Χωρὶς ἐσένα» (Αἰττίκ).

'Υπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου ὁ «"Ηλιος» Δημ. Περαντζάκη Πειραιῶς 13 ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι μουσικὰ τεμάχια:

1) «Σβύσε φεγγάρι» (Χρ. Κ. Χαιροπούλου).
2) «"Ενα ὄνειρο» (Τσόγκα — Βέλλα:.
3) «Ζηλεύω» ('Ασημακοπούλου — Παπαδοπούλου).

Στὸ προσεχὲς οἱ ἐκδόσεις τῶν Μουσικῶν Οἴκων Μ. Γαϊτάνου (Στοὰ 'Αρσακείου 10) καὶ Μ. Κωνσταντινίδη ὁδὸς Γλάδστωνος (Στοὰ Φέξη).

ΘΕΑΤΡΟΝ
ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ
Διευθυντὴς:
Β. ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗΣ
ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ
ΡΟΛΦ ΜΕΛΛ
ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΜΕ ΜΟΥΣΙΚΗ τοῦ ΓΚΕΟΡΓΚ ΚΕΚ
Σκηνοθεσία: ΡΕΝΑΤΟΥ ΜΟΡΝΤΟΥ
καὶ
Σκηνογραφίες Κοστούμια ΓΙΩΡΓ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ
Χορογραφίαι: ΓΙΑΝΝΗ ΦΛΕΡΥ
Μουσικὴ ἐκτέλεσις: ΑΛ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
μὲ τὴ μικρὴ ὀρχήστρα του
Στοὺς πρώτους ρόλους
ΒΑΣ. ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗΣ
ΑΝΝΑ καὶ ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΟΥΤΑ
ΧΡ. ΤΣΑΓΑΝΕΑΣ
ΕΛ. ΧΑΛΚΟΥΣΗ
Τ. ΓΑΛΑΝΟΣ
καὶ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΥΡΑΤ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

'Η ἐκλεκτὴ ντιζὲζ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ 'Αθηνῶν κ. Χοῦλα Στῆβενς ποὺ στὶς διάφορες ἐκπομπὲς της συνεπαίρνει τοὺς ἀκροατὰς μὲ τὴ γλυκειὰ καὶ βελούδινη φωνή της. 'Η κ. Στῆβενς εἶναι γνωστὴ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὅπου ἐπαξίως ἀντιπροσώπευσε τὰ χρώματα τῆς πατρίδος μας. Φωνητικῶς κατηρτίσθη εἰς τὸ Κονσερβατουὰρ τῶν Παρισίων

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ: ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Κριτικὸ σημείωμα τοῦ κ. Β. ΣΑΜΠΑ

Κάθε φορὰ ποὺ μπαίνω στὴν αἴθουσα τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ δύο διαφορετικὰ, ὅσο καὶ περίεργα συναισθήματα· τὴν ἀνησυχία ποὺ δίνει ὁ κίνδυνος, ἂς τὸν πῶ, τοῦ καινούργιου ποὺ πρόκειται νὰ δῶ καὶ τὸ αἴσθημα ταυτοχρονα τῆς συγουριᾶς γιὰ τὴν γρήγορη διάλυση τοῦ πρώτου. Καὶ πραγματικά, μόλις ἀνοίξῃ ἡ αὐλαία καὶ προχωρήσῃ λίγο τὸ ἔργο, ὅσο ἀπαιτητικὸς θεατὴς κι' ἂν θελήσω νὰ εἶμαι νοιώθω μιὰ ἱκανοποίηση ποὺ ἐξαφανίζει κάθε διάθεση κριτικῆς τοῦ εἴδους ποὺ ἀνέφερα σὲ προηγούμενο σημείωμά μου. Κι' αὐτὸ συμβαίνει σχεδὸν κατὰ κανόνα. 'Ο θίασος Κοτοπούλη μᾶς ἔχει κακοσυνηθεισει τόσο στὴν ἐκλογὴ τῶν ἔργων του ὅσο καὶ στὸν τρόπο ποὺ τ' ἀνεβάζει γι' αὐτὸ καὶ πᾶμε σὲ κάθε πρεμιέρα του μὲ ἀξιώσεις πολλές, ἀξιώσεις ὅμως, ποὺ ὅπως εἶπα παραπάνω ἱκανοποιοῦνται κατὰ 99 ο|ο. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴν μουσικὴ κωμωδία «Μιὰ μικρὴ περιπέτεια» ποὺ μὲ τόση ἐπιτυχία παίζεται τώρα στὸ «Ρέξ».

Γκρίνιαξαν κάποτε μερικοὶ πολὺ «ὀρθόδοξοι» θεατρόφιλοι πῶς μὲ τὸ νὰ παίζῃ καὶ ἐλαφρὰ ἔργα ὁ θίασος μιᾶς Μαρίκας, ξεπέφτει, κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ψηλὸ βάθρο τῆς Τέχνης ὅπου ὅλοι τὸν θέλουμε νὰ στέκῃ Δὲν συμφωνῶ διόλου. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ θέατρο δὲν εἶνε μονάχα διδαχὴ καὶ διαπαιδαγώγησης, ἀλλὰ καὶ τέρψη. Καὶ στὶς σημερινὲς μάλιστα περιστάσεις, ἐπιβάλλεται νἆναι περισσότερο τὸ δεύτερο παρὰ τὸ πρῶτο, γιὰ νὰ ἐπιβιώσουμε ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ καὶ νἆχωμε αὔριο τὸ κουράγιο νὰ παρακολουθήσωμε τὰ μεγάλα μεταπολεμικὰ ρεύματα ποὺ θὰ ἀναδημιουργήσουν τὸν κόσμο, ποὺ θᾶ φέρουν τὴν καλλίτερη μέρα ποὺ ὅλοι περιμένομε. 'Αλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως τέχνης, δὲν νομίζω ὅτι δὲν εἶνε τέχνη, ὅτι δὲν κάνει τέχνη καὶ τὸ ἐλαφρὸ θέαμα, ὅταν μᾶς παρουσιάζεται μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ μᾶς το δίνει ἡ τεχνικὴ ἀρτιότης καὶ ἡ ὑποκριτικὴ ἰδιοφυΐα, ὅταν ἔχῃ τὴν σφραγίδα τοῦ γούστου καὶ τῆς εὐσυνείδητης ἐργασίας. Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ βρῶ, εἶμαι βέβαιος, σύμφωνους ὄχι μόνο τὸ πυκνὸ κοινὸ ποὺ φεύγει πιὸ εὐδιάθετο, πιὸ ἐμψυχωμένο γιὰ τὴν συνέχιση τοῦ σκληροῦ ἀγῶνα, ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ «Ρεξ», ἀλλὰ καὶ τοὺς συναδέλφους μου, συνωφρυωμένους καὶ μή, τῶν ἄλλων κριτικῶν στηλῶν. Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ἂν ἡ ὑπόθεση τοῦ ἔργου εἶνε κοινότυπη, ἢ ἂν ἡ μουσικὴ δὲν θυμίζει Ντεμπυσὺ ἢ Στραβίνσκυ ἢ ὁποιο δήποτε ἄλλο παραδοξολόγο (ἔτσι τοὺς εἶπαν ἄλλοτε) τοῦ πενταγράμμου, σημασία ἔχει τὸ πῶς παρουσιάστηκαν ὅλα αὐτὰ καὶ τὸ τί ἐντύπωση ἔκαναν. Στὴν προκειμένη δὲ περίπτωση ἡ ἐντύπωση εἶνε ὅτι ἡ «Μιὰ μικρὴ περιπέτεια» εἶνε δυὸ ὧρες πολιτισμοῦ, γούστου καὶ ἄδολης χαρᾶς, πραγματικῆς χαρᾶς.

Γιατὶ εἶνε χαρὰ ψυχῆς καὶ πνεύματος νὰ ἀκοῦς καὶ νὰ βλέπῃς ἕναν Λογοθετίδη, ποὺ δὲν νομισε τὸν ἑαυτό του ὑποτιμημένο μὲ τὸ νὰ ἔθεσε τὸ μεγάλο του ταλέντο στὴν ὑπηρεσία ἑνὸς μικροῦ θέματος γιὰ νὰ δώσῃ καὶ μ' αὐτὸ λίγη χαρὰ σ' ἕνα καταταλαιπωρημένο κοινό, μιὰ "Αννα καὶ μιὰ Μαρία Καλουτᾶ, μιὰ Χαλκούση, ἕναν Τσαγανέα, νὰ παίζουν ὅπως ἔπαιξαν, ἕναν 'Ανεμογιάννη, νὰ σοῦ δίνει τοὺς ὡραίους ἐκείνους τόνους καὶ τὰ ἁρμονικά, τὰ γεμᾶτα φινέτσα καὶ γοῦστο σύνολα μὲ μιὰ ἀνησυχία ἀρτιότητας ποὺ νὰ φτάνῃ μέχρι τοῦ... ἐξωφρενικοῦ, θὰ τὸ ποῦν μερικοὶ ἄλλοι θίασοι, σημείου νὰ ἐπιμένῃ νὰ μὴν παρουσιάζῃ γιὰ λόγους οἰκονομίας τὰ ἴδια λουλούδια σὲ δυὸ διαφορετικὲς σκηνές, ἀντίθετα μὲ ὅ,τι ἔγινε κάποτε σὲ ἄλλες σκηνές, ὅπου λουλούδια ποὺ παρουσιάστηκαν ἐπὶ σκηνῆς ὡς προσφορὰ θαυμαστῶν, ἄλλαζαν διαρκῶς κάτοχο, καὶ παρουσιάζονταν σὲ κάθε νέα ἐμφάνιση καὶ ἀπὸ διαφορετικὸ ἠθοποιό...

'Η ὑπόθεση τῆς χαριτωμένης ὑπερέττας τοῦ Ρόλφ Μέλλ, εἶνε ἡ ἱστορία μιᾶς μικρῆς πριγκήπισσας ποὺ θέλουν νὰ κάμουν εἰς βάρος της «ὑψηλὴν πολιτικὴν» καὶ νὰ τὴν παντρέψουν χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ ποὺ χάρις σὲ «μιὰ μικρὴ περιπέτεια» ποὺ τὴν σκαρώνει ἡ συνωμοσία τοῦ ἐρωτευμένου μαζύ της μνηστῆρος καὶ δύο συγγενῶν του, καταντᾶ ν' ἀγαπήσῃ τρελλὰ—καὶ νὰ παντρευτῇ στὸ τέλος, φυσικὰ—τὸν ἀνεπιθύμητο γαμπρό. 'Η ὑπόθεσις αὐτὴ εἶνε διανθισμένη μὲ μιὰ ἔξυπνη, μὲ πολλὲς ἐδῶ κι' ἐκεῖ εὐχάριστες ἐκπλήξεις μουσικῆς γραμμένη ἀπὸ τὸν νεαρὸ συνθέτη "Αλμπερτ Κέκ, ποὺ τὴν ἐκτελεῖ μὲ πολὺ μπρίο ἡ μικρὴ ὀρχήστρα τοῦ κ. 'Αλ. Γεωργιάδη καὶ ποικιλμένη μὲ ἀπειρία κωμικῶν σκηνῶν, στὶς ὁποῖες ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἀποδίδουν τὸ καλλίτερο μέρος ἀπὸ τὰ πηγαῖα τους ἀποθέματα. Κυριαρχοῦσαν φυσικὰ ὁ Λογοθετίδης καὶ αἱ ἀδερφὲς Καλουτᾶ. Τὸ παιξιμο τοῦ μοναδικοῦ μας τυπίστα κωμικοῦ ἦταν μιὰ πραγματικὴ δημιουργία. 'Ο σπουδαῖος αὐτὸς καλλιτέχνης, ἀπέδειξε ἄλλη μιὰ φορὰ πόσο δίκηο εἶχε αὐτὸς ποὺ εἶπε: μικροὶ ρόλοι δὲν ὑπάρχουν, ὑπάρχουν μικροὶ καλλιτέχνες. Καὶ ὁ ρόλος τοῦ Λογοθετίδη χωρὶς νἆναι καὶ τόσο μικρός, ἔγινε στὰ χέρια του σωστὸ μεγαλούργημα. Θὰ χρειαζόμουνα πολὺ χῶρο ἀκόμη ἂν ἐπρόκειτο νὰ μιλήσω ὅσο ἔπρεπε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ἐκτελεστάς, ἀναφέρω μονάχα πὼ ὅλοι τους, ἔπαιξαν περίφημα: ἡ Μαρία Καλουτᾶ μὲ τὸ εὐγενικό, τὸ ψυχικὸ της παίξιμο, ἡ "Αννα Καλουτᾶ μὲ τὸ πολυσύνθετο ταλέντο της, τὸ συναρπαστικὸ μπρίο της, ἡ 'Ελένη Χαλκούση μὲ τὸ ἰδιότυπο ταμπεραμέντο της τελεία κυρία τῆς σκηνῆς, ὁ Χρ. Τσαγανέας . . . τέλειος αὐλικὸς μουρντάρης ἀλλὰ καὶ διπλωματικὸς ὑπάλληλος, ὁ Δ. Μυράτ, συγκρατημένος ὅπως πάντα καὶ εὐγενικὸς σ' ὅλα του, ὁ Τ. Γαλανὸς χαριτωμένος καὶ χωρὶς ὑπερβολές, ὁ "Αρης Βλαχόπουλος, ἕνας λαμπρὸς ἀρχιγραμματεὺς γεμάτος τάκτ καὶ διπλωματικότητα, ὁ κ. Πρωτοπαπᾶς στυλιζαρισμένος ὅσο δὲν παίρνει, ὁ κ. Χριστογιαννόπουλος, εὔθυμος τύπος ἀστυνομικοῦ πολὺ καλὰ ἀποδοσμένος, ὡς καὶ ὁ κ. Κέδρος ἕνας . . . συγκινητικὸς μὲ τὶς ἀπελπισίες του ζαχαροπλάστης, ἡ κ. Τσαγανέα ἄψογη καὶ ἀδιάλλακτη κυρία τῆς αὐλῆς καὶ τέλος τὸ μπουκέτο ἐκεῖνο τῶν νεαρῶν κοριτσιῶν, τῶν δ)ων Κύρου, Σκούρα, Ταβουλάρη καὶ Παπαδούκα, ποὺ χαιρόσουνα νὰ τὶς βλέπεις νὰ κινοῦνται μὲ τόση ἄνεση καὶ χάρη

Διθύραμβος θὰ μοῦ πῆτε. "Ισως. 'Αλλὰ γιατὶ ὄχι ὅταν οἱ ἀρετὲς μιᾶς παραστάσεως εἶνε τόσες ὥστε νὰ μὴ φαίνουνται τὰ λίγα μειονεκτήματά της;

ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

ΓΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΤΑΞΙΘΕΤΩΝ

Τὸ σωματεῖον ταξιθετῶν 'Αθηνῶν διενεργεῖ ἀρχαιρεσίας δια τὴν 19ην 'Ιουλίου ἐ.ἔ. διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέου διοικητικοῦ συμβουλίου. 'Υποβολὴ τῶν αἰτήσεων ὑποψηφιοτήτων θὰ γίνωνται δεκταὶ μέχρι καὶ τῆς 10ης 'Η ἀνακήρυξις τῶν ὑποψηφίων θὰ λάβῃ χώραν εἰς τὸ ἐργατικὸν κέντρον 'Αθηνῶν ('Αγησιλάου) τὴν 12 ἰδίου μηνός. Τὸ Δ) κὸν συμβούλιον καλεῖ ἅπαντα τὰ μέλη, ὅπως προσέλθουν καὶ ἀσκήσουν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου των.

Η ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΤΟ ΑΠΟΓΕΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

«"Αν ἔρχετ' ἀπὸ λείψανο ὁ παπᾶς ποῦ βλογᾶ, τοῦ γάμου τὸ στεφάνι, στοὺς τρεῖς μῆνες ἀπ' τοὺς νηόπαντρους ὁ ἕνας θὰ πεθάνῃ». 'Η λαϊκὴ αὐτὴ δοξασία εἶναι ἡ βασικὴ ψυχολογικὴ αἰτία ποὺ ἂν τραγικὴ μοίρα, διατρέχει, συνθέτει, καὶ κατευθύνει τὴ σκηνικὴ δράση τοῦ νέου ἑλληνικοῦ μονόπραχτου μουσικοῦ δράματος ποὺ διεσκεύασε καὶ σὲ λιμπρέττο ὁ ἴδιος ὁ συνθέτης κ. Μάριο Βάρβογλης ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ἔργο Θ. Συναδινοῦ.

'Από τὴν ἀρχὴ ἡ βαρειὰ ἀτμοσφαίρα τοῦ ἔργου, μεταδίδει στὸν ἀκροατὴ ἀκαθόριστες ἀνησυχίες καὶ φόβους, νοιώθοντας διαισθαντικὰ μύχιους συγκλονισμοὺς ποὺ θᾶχουν σὰν ἀποτέλεσμα ἀβυσσαλέες συναισθηματικὲς συγκρούσεις καὶ ποὺ θὰ κατευθύνουν ἀμείλιχτες τὴ δράση στὸν μοιραῖο ἀφανισμό. Μετὰ τὴ λειτουργία τῆς ἀνάστασης, ἡ 'Αγάπη—τὸ ἀπόγεμα τῆς 'Αγάπης,—ποὺ γλυκαίνει τὶς καρδιές. Νὰ ἀμέσως ἡ δραματουργικὴ σύγκρουση περιβάλλοντος καὶ ἐσώτερων ἀτομικῶν διαθέσεων, ποὺ ἡ ἔντεχνη συμπλοκή τους κορυφώνουν σὲ ὕψη τραγωδίας τὴ συμπυκνωμένη σκηνικὴ ζωὴ τοῦ ἔργου. "Ενας παναρμόνιος ἠχητικὸς σάλος ὑποκαθιστᾶ τὸ ἀμφίβολο ψυχολογικὸ κλῖμα, μέσα στὸ ὁποῖο σὲ λίγο θὰ ξεσπάσῃ ἡ τρομερὴ καταιγίδα τῶν παθῶν. Μ' ὅλη τὴν ἀγωνιώδη ὄψη της, στὴ συνολική της παρατήρηση, ἡ μουσικὴ διακρίνεται γιὰ μιὰ ἀπόλυτη ἀκουστικὴ κομψότητα ποὺ εἶναι χαραχτηριστικὴ ἄλλωστε σφραγίδα τοῦ κ. Βάρβογλη. Τὰ φωνητικὰ μέρη ἐνισχυμένα ἀπὸ τὴ δεξιοτεχνικὴ μεταχείρηση τῆς ὀρχήστρας κατώρθωσαν κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος νὰ ἠχογραφήσουν ὅλο τὸν ἐσώτερο κατακλυσμὸ τῶν παθῶν. 'Η τεχνοτροπία ποὺ ἀκολούθησε ὁ συνθέτης, ποὺ κατατάσεται στὶς νεοκλασσικὲς μουσικὲς μορφὲς καὶ εἰδικώτερα στὴ σχολὴ C. Frank, εἶναι ἐκείνη ποὺ στὴν ἐξωτερίκευσή της γενικά, χαραχτηρίζεται ἀπὸ μιὰ συγκράτηση ποὺ σὲ περιπτώσεις, ὅπως ἐδῶ ποὺ θὰ χρειαζόταν σὲ μερικὰ μέρη τὸ ἀλλόφρενο ἠχητικὸ ξέσπασμα ποὺ θὰ ὁλοκλήρωνε τὴ δύνη τῶν συγκρούσεων, δὲν τὸ δίνει. 'Ακόμη λείπει ἡ πολυμορφία στοὺς ὀρχηστρικοὺς συνδυασμοὺς ποὺ ποικίλουν τὸ ἄκουσμα, μὰ καὶ ποὺ διαγράφουν ἐντονώτερα τὰ διάφορα χαραχτηριστικὰ σημεῖα. Μ' ὅλ' αὐτὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὸ νέο μονόπραχτο μουσικὸ δρᾶμα τοῦ Μάριου Βάρβογλη μὲ τὸν ὀρθόδοξο μουσικό του ἀπολυτισμὸ παίρνει μέσα στὶς νεώτερες ἑλληνικὲς μουσικὲς δημιουργίες σημαντικώτατη θέσι. "Ολοι οἱ ἐκτελεστὲς Δαμασιώτης καὶ Παπαναστασίου, Εὐστρατίου, Κορώνης, Μολάτσος, 'Ανδρουλῆς, Κοτομάτας, Χοϊδᾶς καὶ Καζαντζῆς στάθηκαν περίφημα σὰν ἠθοποιοὶ καὶ σὰν τραγουδιστές, μόνο ποὺ ἡ diction σὲ ὅλους ἦταν ἀτελέστατη. 'Η σκηνοθεσία τοῦ κ. Τριανταφύλλου, ἡ σκηνογραφία καὶ κοστούμια τοῦ κ Μολφέση καὶ ἡ μουσικὴ διεύθυνσις τοῦ κ. Ζώρα ἀπαιτοῦν θερμοὺς ἐπαίνους.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟ

'Η ἐκλεκτὴ ντιζὲζ τοῦ Θεάτρου ΠΕΡΟΚΕ κ. Κούλα Νικολαΐδου, ἡ ὁποία σημειώνει μεγάλο «φουξὲ» μὲ τὰ καινούργια τραγούδια τοῦ κ. Θ. Παπαδοπούλου «ἡ ἀγάπες τελειώνουνε» καὶ τὸ «'Εσύ, ἐσύ», μιὰ ὡραιοτάτη ροῦμπα ποὺ ἄρχισε νὰ κατακτᾶ τοὺς 'Αθηναίους.

ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΜΑΚΕΔΟ: ΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΣΠΙΤΙ

Σημείωμα τοῦ συγγραφέως κ. ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ

'Η κωμωδία τοῦ πρυτάνεως τῶν ἐπιζώντων εὐθυμογράφων τῆς περασμένης γενεᾶς εἶχε γραφῆ καὶ πρωτοπαιχτῆ γιὰ ἕνα κοινὸν πολὺ—πολὺ διάφορο ἀπὸ τὸ σημερινό, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὴ χωρίζουν ἀπὸ τὴ δική μας δυὸ ὁλόκληρες περίπου δεκαετίες, ἀλλὰ καὶ γεγονότα ποὺ ἄλλαξαν ἐκ θεμελίων τόσο τὶς συνθῆκες τῆς κοινωνίας μας, ὅσο καὶ τὴν νοοτροπία τῶν 'Ελλήνων. 'Ο κ. Τίμος Μωραϊτίνης, σεβαστὸς δάσκαλος τῆς θεατρικῆς τέχνης, ἐσατύρισε μὲ τὸ «Μοντέρνο Σπίτι» του κάποιες κοινωνικὲς ἀντιλήψεις καὶ κάποια κοινωνικὰ ρεύματα ποὺ ξεπήδησαν ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀγαποδούρισμα τοῦ κόσμου ποὺ ἔφερε ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Τότε, ποὺ ἀποτελοῦσε πραγματικὸ ἐφιαλμα ἡ ἀνδροποίηση τοῦ θηλυκοῦ γένους, ἡ ἀφομοίωση τῶν φύλων, ἡ ἐπανάσταση τοῦ ποδογύρου καὶ γενικὰ ὁ ἐκτροχιασμὸς τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀσθενοῦς σκέλους ἀπὸ τὸν συζυγικὸ θεσμό. "Εκτοτε οἱ ἀντιλήψεις αὐτὲς ἐπολυσατυρίστηκαν, ἀπαρχαιώθηκαν, ἔγιναν πεπατημένες, γιὰ ν' ἀποτελέσουν σήμερα ἀναμνήσεις, μπροστὰ στὶς ὁποῖες μένει ἀδιάφορο καὶ ἀσυγκίνητο καὶ τὸ πιὸ ἀδαές, καὶ τὸ πιὸ ἀθεάτριστο κοινόν. 'Ο μεσοπόλεμος δημιούργησε καινούργια θέματα γιὰ διακωμώδηση, κι' ὁ δεύτερος αὐτὸς παγκόσμιος πόλεμος ποὺ ζοῦμε ξεχειλίζει ἀπὸ ἀντικείμενα σατύρας νέα, πρωτότυπα, σπαρταριστά. Δὲ θέλουμε συνεπῶς νὰ φαντασθοῦμε ὅτι θεληματικὰ κι' ἀπὸ στείρωση ἐμπνεύσεως ἕνας τόσο δυναμικὸς ἄσσος τοῦ πνεύματος σὰν τὸν κ. Τ. Μωραϊτίνη διασκεύασε σὲ μουσικὴ κωμωδία αὐτὸ τὸ ἔνδοξο γιὰ τὴν ἐποχή του δημιούργημα, γιὰ νὰ τὸ ἀμαυρώσῃ ἐνώπιον ἑνὸς σύγχρονου κοινοῦ, ποὺ ἐκ φήμης τουλάχιστον τὸ ὑπελήπτετο. "Ισως φταίει κάποιος ἐπιχειρηματίας, ἢ ἔστω ἕνας κακὸς σύμβουλος αὐτοῦ τοῦ ἴδιου, ποὺ πῆγε καὶ ξέθαψε, ἐκβιάζοντας τὴ θέληση τοῦ συγγραφέως, ἀβασάνιστα κι' ἀνεύθυνα δέ, μιὰ ἐπιτυχία τοῦ μεγάλου "Αργυρόπουλου μὲ τὸ ἐκλεκτὸ συγκρότημα ποὺ τὸν ἐπλαισίωνε ὡς πρὸ τοῦ 1930. Καὶ συμπεραίνομε: Οὔτε ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μοντέρνου Σπιτιοῦ» μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὑπόλογος γιὰ τὴν ἀστοχία, οὔτε τὸ «Μοντέρνο Σπίτι» ὡς ἔργο πρέπει νὰ κατηγορηθῆ, οὔτε ὁ μαέστρος κ. Μ. Θεοφανίδης μὲ τὶς ἐξαίρετες συνθέσεις του εἶναι ἄξιος νὰ δεχθῆ μομφὴν συνεργείας, καὶ πολὺ περισσότερο οὔτε ὁ διαλεχτὸς θίασος τοῦ θεάτρου «Μακέδο» ἐπέχει τὴν εὐθύνη τῆς διαπράξεως τοῦ ἀτόπου.

"Ισα-ἴσα μάλιστα, αὐτὸς ὁ τελευταῖος σώζει κυριολεκτικὰ τὴν κατάσταση μὲ τὴν ἐπίδειξη μιᾶς φιλότιμης προσπαθείας, τέτοιας, ποὺ νὰ σηκώνῃ τὸ ἐπίπεδο τῆς οὐσίας τόσο ψηλά, ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται τὰ τρωτά της. 'Ο Ι. Στυλιανόπουλος μὲ τὴ γνωστή μας καλλιτεχνική του συγκρότηση, ἡ Καίτη Βερώνη μὲ τὸ ὁλοζώντανο μπρίο καὶ τὴν ἐπαγγελματική της φιλοτιμία, ἡ Ζωζὼ Νταλράᾶς μὲ τὴν ἀκατάβλητη φινέτσα της, ὁ Γιάννης 'Ιατροῦ, ἡ Μ. Κολυβᾶ κι' ὁ 'Αλ. 'Αναστασιάδης μὲ τὴ σταθερὴ ἐπίγνωση τῶν ὑπερφιλότιμων ἐκτελεστῶν, ὁ τενόρος Δ. Θᾶνος μὲ τὴ φωνητική του συμβολή, καὶ τ' ἄλλα στελέχη τοῦ καλοῦ θιάσου, ὅπως ἡ Νανὰ Παπαδοπούλου, ὁ Ζάχος Θᾶνος, ὁ Γ. Παπαγιαννίδης, τὸ χορευτικὸ ζεῦγος Μπέλλας Σμάρως— Μ. Καστρινοῦ, ἡ Ρίτσα Γκιουζέππε κλπ. κάνουν τὸ καθῆκον τους πάνω ἀπὸ τὶς δυνάμεις τους κι' ἐπιτυγχάνουν νὰ δώσουν ζωὴ στοὺς ἀχάριστους ρόλους τῶν προσώπων ποὺ ὑποδύονται—τῶν προσώπων αὐτῶν ποὺ εἶναι μᾶλλον βρυκόλακες τύπων μιᾶς ἐποχῆς ξεπερασμένης, ἀδιάφορο ἂν ἡ ἐπιχειρηματικὴ ἀστοχία θέλησε νὰ τοὺς ψιμμυθιώσῃ καὶ νὰ τοὺς παραστήσῃ γιὰ ἥρωες σημερινούς, ἀληθοφανεῖς, παρμένους ἀπ' ἀνάμεσά μας.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

"Ενα περίφημο πρωτότυπο ρεπορτὰζ γιὰ τὰ καινούργια ἀστέρια τοῦ καλλιτεχνικοῦ μας στερεώματος:

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΠΟΥ ΞΕΧΑΣΤΗΚΕ

Η ΦΑΥΣΤΑ

ΤΟΥ Δ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗ

Τὸν περασμένο Σεπτέμβρη κλείσανε πενῆντα χρόνια ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶδε τὸ θέατρό μας γιὰ πρώτη φορὰ τὴ «Φαῦστα» τοῦ Δ. Βερναρδάκη. Στὶς 21 τοῦ Σεπτέμβρη 1893 τὸ θέατρον Ὁμονοίας τὴν παίζει μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Αἰκατερίνη Βερώνη. Τὴν ἄλλη μέρα τὴν παίζει στὸ θέατρον τῶν Ὀλυμπίων (στὸ Ζάππειο) ἄλλος θίασος μὲ τὴν Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου.

— Δὲν ὑπῆρχε τότε ἡ ἀποκλειστικότητα στὸ θέατρό μας' ὁ συγγραφέας ἦταν τόσο μεγάλος γιὰ τὴν ἐποχή του, ποὺ μποροῦσε νὰ θρέψη μὲ τὸ ἴδιο ἔργο καὶ τρεῖς θιάσους' τὸν θεωρούσανε κοινὸ κτῆμα.

Ὅλα τὰ ἐπίκαιρα προβλήματα τῆς πολιτικῆς παραμερισμένα — δὲν εἶνε καμιὰ ὑπερβολὴ τοῦτο — καὶ ὁ κόσμος σύσσωμος ἔτρεχε νὰ συγκρίνει τὶς πρωταγωνίστριες καὶ τοὺς ἄλλους ἠθοποιούς' φανατισμένοι οἱ θαυμαστὲς καὶ τῶν δύο, τσακωμοὶ στοὺς δρόμους, τσακωμοὶ καὶ στὶς σπῆλες τῶν ἐφημερίδων

Ἡ «Φαῦστα» εἶνε τραγωδία νεοκλασική, γραμμένη δηλ. κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Σίλλερ πιὸ πολὺ παρὰ τοῦ Ἀλφιέρι καὶ τοῦ Βολταίρου, ποὺ τοὺς εἶχε ἀκολουθήσει ὁ ποιητὴς γιὰ νὰ πλαστουργήσει τὴν ἄλλη του, τὴν πρώτη μεγάλη ἐπιτυχία, τὴ «Μερόπη».

Καθαρὰ μεγάλο κατόρθωμα συγγραφικὸ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρίσουμε τὸν πανζουρλισμὸ τῆς Ἀθήνας τότε, γιατὶ τὸ ἔργο γράφτηκε στὴν καθαρεύουσα, ποὺ δὲν καταλάβαινε κανεὶς ὅσο τέλεια πρέπει νὰ καταλαβαίνη ὁ θεατής, π.χ., πῶς νὰ χαρῆ ὁ κόσμος αὐτὴ τὴ γλῶσσα!

« Ναί, ἡ Ἥώς! Τί εὐτυχής! Ἡράσθη τοῦ Μαντίου τὸν υἱόν, τὸν νέον Κλεῖτον καὶ τὸν ἥρπασε. Τὸν Κέφαλον ἠράσθη, τὸν Ὠρίωνα, τίς οἶδε πόσους ἄλλους καὶ τοὺς ἥρπασε. Τοὺς ἥρπασεν ὡς ἂν εἰ εἶχεν ὄνυχας Ἁρπυίας ἡ θεὰ ἡ ροδοδάκτυλος...»

Στὸ μονόλογο αὐτὸ τῆς ἡρωΐδος ἡ δυσκολία εἶνε καὶ στὸ θέμα, γιατὶ ποιὸς ρωμιὸς ἤξαιρε τέτιες μυθολογικὲς λεπτομέρειες ; Οἱ θεατὲς ὅμως πηγαίνανε πιὸ πολὺ γιὰ νὰ συγκρίνουν τοὺς θιάσους, θαμπὰ παρακολουθοῦσαν τὴν ὑπόθεση, ὅμως τοὺς γοήτευε ἀκριβῶς ἡ ὑπόθεση αὐτή, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου στὴν Πόλη. Τότε οἱ πόθοι γιὰ μιὰ μεγάλη ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία ἤτανε φουντωμένοι καὶ οὐτοπικὰ φανταζόντουσαν ὅτι σὲ λίγον καιρὸ μὲ τὰ λόγια θὰ γινόταν πραγματικότητα τ' ὄνειρο' ἦρθε ὅμως σὲ τέσσερα χρόνια τὸ 97 καὶ ξυπνήσανε ὀδυνηρὰ οἱ πατέρες μας ἀπὸ τὴν ἀπάτη ποὺ τοὺς ἔκρυβεν ἡ καθαρεύουσα μὲ τὴν ψεύτικη λάμψη της.

Ἡ κριτικὴ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσει τὴν τραγωδία καὶ στὴ γλῶσσα της καὶ νὰ θγάλει τὸ θιαστικὸ συμπέρασμα πῶς εἶχε πιὰ λυθεῖ, τούλάχιστο γιὰ τὸ θέατρο, τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ πῶς ἡ καθαρεύουσα πιὰ ἐγκαταστάθηκε γιὰ τὰ καλά. Τότε ὑψώνει τὸ μεγάλο ἀνάστημο τῆς ψυχῆς του ὁ Παλαμᾶς καὶ ὡ' ἕνα πλατὺ καὶ φωτεινὸ ἄρθρο του δείχνει τὸ κακὸ καὶ μαντεύει τὴ γενικὴ ἐπικράτηση τῆς δημοτικῆς. (περιοδικὸ «Ἑστία» 1893).

Ὡς τόσο, μέσα στὴν Ἱστορία τοῦ νέου ἑλληνικοῦ θεάτρου, ἡ «Φαῦστα» εἶνε σημαντικὸ γεγονὸς καὶ ὡς θεατρικὴ ἐπιτυχία μεγάλη καὶ σὲ λίγους μῆνες στὴν Πόλη, ὅταν πῆγε περιοδεία ἡ Βερώνη, τὸ ἔργο ἦταν κάτι τι ἐκπληκτικὸ στὸ θρίαμβό του. Γιὰ πρώτη φορά, καθὼς τὸ σημειώνουν ἐφημερίδες ντόπιες, παρουσιάσθηκε οὐρὰ μπροστὰ στὸ ταμεῖο τοῦ θεάτρου γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν οἱ θεατὲς εἰσιτήρια. Καὶ παντοῦ, στὸ ἐσωτερικὸ καὶ στὸ ἐξωτερικὸ τὰ ἴδια: οἱ Ἕλληνες ὅλοι ζοῦσαν τὰ ἴδια ἰδανικά.

Ὡς τόσο ἡ «Φαῦστα» ἦταν τὸ πιὸ ψηλὸ σημεῖο τοῦ θεατρικοῦ ἀρχαϊσμοῦ, ἀλλὰ μαζὶ καὶ ἡ τελευταία χαρά του. Γραφήκανε ἀκόμα λίγα παρόμοια στὴ γλῶσσα καὶ στὴν αἰσθητικὴ ἀντίληψη. Ἡ γλῶσσα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶχε νικήσει, σὲ δυὸ χρόνια θὰ παίχθεῖ ὁ «Ψυχοπατέρας» τοῦ Ξενόπουλου ὡς τελειωτικὴ καθιέρωση τῆς δημοτικῆς, ἐπιστεφάνωμα τῶν ὅσων εἶχε ἤδη πετύχει τὸ κωμειδύλλιο.

Πολλὰ προβλήματα προβάλλει καὶ ἡ «Φαῦστα» καὶ ὅλο τὸ ἔργο τοῦ Βερναρδάκη.

Σήμερα μὲ αὐτὸ τὸ σύντομο σημείωμα ὁ «Καλλιτεχνικὸς Κόσμος» ἀναθυμᾶται μὲ συγκίνηση τὴ θεατρικὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας ἐδῶ καὶ πενῆντα χρόνια καὶ ὑποβάλλει τὸ χαιρετισμό του, μὲ τὶς ἁπλὲς γραμμές μου, στὴν ἐξαισία πρωταγωνίστρια τὴν κ. Αἰκατερίνη Βερώνη, ποὺ εἶνε τὸ μόνο πρόπαρξή του τὴ γῆ μας, ἀπ' ὅλους τοὺς πολυσέβαστους ἐκείνους ἠθοποιούς μας, τοὺς «πρώτους διδάξαντας», τῆς «Φαύστας».

Βεβαιότατα τὸ μεγάλο χρέος τὸ δικό μου πρὸς τὴν προσωπικότητα τοῦ Βερναρδάκη δὲν τελειώνει μὲ τὶς λίγες γραμμὲς αὐτές' θὰ χρειαζότανε ὁλόκληρο βιβλίο. Τὸ ἔχω γράψει καὶ βρίσκεται στὸν ἐκδότη γιὰ νὰ τυπωθεῖ μακάρι νὰ ἔχω διασώσει ἔστω καὶ τὸ ἐκατοστὸ μέσα στὸ βιβλίο μου ἀπὸ τὴ γνήσια λαχτάρα πρὸς τὸ ἐθνικὸ καλό, ποὺ φλόγιζε τὰ στήθη τοῦ θαυμαστοῦ ἐκείνου Βερναρδάκη τοῦ σοφοῦ ποιητή.

ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ

Ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο μας

Μιὰ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία

ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΑΝ ΑΠ' ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟ ΜΑΣ ΣΤΑΘΜΟ

Ὅλοι καὶ ὅλες οἱ μεγάλοι Ἕλληνες καλλιτέχνες πουἐργάζονται στὰ μεγαλύτερα θέατρα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ποὺ τραγούδησαν στὸ Ραδιοφωνικό μας Σταθμό.

■

Ἡ ζωή τους, ἡ ἐξέλιξί τους, οἱ ἐπιτυχίες τους, μὲ φωτογραφίες ἀνέκδοτες.

■

Καλλιτεχνικὲς ἀναμνήσεις τοῦ γνωστοῦ δημοσιογράφου καὶ συνεργάτου μας κ.

ΜΙΝΟΥ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΕΙΡΑΙ ΤΟΥ "ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ,,

Ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν ἀνακοινοῖ ὅτι ἀπὸ τῆς Πέμπτης ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν αἱ τελευταῖαι σειραὶ τοῦ Λαχείου Συντακτῶν (Ἔκδοσις 1944). Τὰ γραμμάτια τῶν τελευταίων αὐτῶν σειρῶν εἶνε τοῦ αὐτοῦ ἀκριβῶς τύπου, ὡς καὶ τὰ ἤδη κυκλοφορήσαντα, μὲ μόνην διαφορὰν ὅτι ἔχουν ἐκτυπωθῆ ἐπὶ κιτρίνου φόντου, ἀντὶ τοῦ κυανοῦ τῶν πρώτων. Ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ μετάσχουν εἰς τὴν κλήρωσιν τῆς ἐφετεινῆς ἐκδόσεως τοῦ Λαχείου Συντακτῶν (10ης Ἰουλίου) ὅτι πρέπει νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως τὰ γραμμάτιά των προτοῦ ἐξαντληθοῦν καὶ αἱ τιθέμεναι ἀπὸ τῆς Πέμπτης εἰς κυκλοφορίαν τελευταῖαι σειραί.

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Δ. Κ. Εὐαγγελίδη, σχετικῶς μὲ τὸ ἐρώτημα τῆς ἐφημερίδος μας: «Ἐὰν ἔχει δικαίωμα ὁ ἠθοποιὸς νὰ κάνη προσθῆκες στὸ κείμενο ἑνὸς ἔργου ἢ ὄχι» ἐκ τυπογραφικῆς ἀβελψίας εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δευτέρας γραμμῆς ἀνεγράφη ἡ λέξις «κακῶς» ἀντὶ «τυπικῶς».

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΝ ΝΤΙΖΕΡ

—Στὶς «Συκιὲς» ὁ μοντέρνος τραγουδιστὴς Χρῆστος Βασιλείου ἐνθουσιάζει τὶς συντροφιὲς μὲ τὰ σουξὲ τραγούδια τῆς ἐποχῆς καὶ ἰδίως στὶς τελευταῖες του ἐπιτυχίες «Φεύγεις», «Τρέμω νὰ τὸ σκεφτῶ πῶς θὰ μ' ἀφίσης», «Βρῆκα τὰ μάτια π' ὀνειρεύτικα».

— Σῶτος Σιδηρόπουλος μὲ τὴν ὀρχήστρα του στὸ «Ζάπαν Μπὰρ» χαρίζει γλυκὲς θραδυὲς στὸ κόσμο ποὺ κατακλύζει τὸ δροσόλουστο αὐτὸ κέντρον τῆς Ἀθήνας μὲ τὰ τραγούδια «Φεύγεις» καὶ «Ραντεβοῦ».

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Σὲ στενὸ κύκλο λογίων καὶ καλλιτεχνῶν ἔγιναν προχθὲς οἱ ἀρραβῶνες τοῦ συμπαθοῦς λογοτέχνου δημοσιογράφου κ. Χρ. Πύσπασου μὲ τὴν χαριτωμένη ἀδελφοῦλα τοῦ μαέστρου κ. Βύρωνος Κολάση, δίδα Ἡρὼ Κ. Κολάση. Ὁ «Καλλιτεχνικὸς Κόσμος» εὔχεται στὸ ταιριασμένο ζευγάρι ταχεῖαν στέψι.

Η ΜΑΝΙΑ ΜΥΡΟΓΙΑΝΝΗ

Ἡ ἐκλεκτὴ Ντιζὲζ τοῦ Μουσικοῦ θεάτρου Κα Μάνια Μυρογιάννη ποὺ τόσες ἐπιτυχίες ἔχει σημε ώσει τὸν τελευταῖο καιρὸ θὰ ἐμφανισθῆ στὸ νέο θέατρο «ΑΞΕΛ» μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ κ. Γιάννη Βέλλα.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

Μία χαρακτηριστικὴ φωτογραφία τοῦ φαντασμαγορικοῦ θεάματος τὸ ὁποῖον θὰ παρουσιάσῃ τὸ πρῶτον ἔγχρωμον φίλμ - ρεβὺ τῆς ΟΥΦΑ ἡ «ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΟΥ» μὲ τὴν Μαρίκα Ρὲκ ποὺ θὰ προβληθῇ κατὰ τὴν χειμερινὴ περίοδο στὴν Ἀθήνα

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΠΟΥ ΓΡΑΦΟΥΝ

Η ΘΥΣΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΑ ΤΗΣ κ. ΚΟΥΛΑΣ ΣΤΗΒΕΝΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Νὰ σᾶς πῶ πρὸς τὸ παρὸν αὐτά... Θὰ σᾶς τηλεφωνήσουμε.... Μήπως ὅμως κατὰ τύχην τὴν γνωρίζετε;

— Διάβολε, ὄχι! ξέρω πῶς μπλέχτηκε κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες μου;

— Σᾶς ρωτῶ, ἐπανέλαβε ὁ γιατρός, ἐπειδὴ εἶσθε ὁ θιασάρχης Περλιέγερ καὶ ἡ δεσποινὶς εἶνε ἠθοποιός.

— Ἠθοποιὸς εἴπατε; παρετήρησε ἀμέσως ὁ κύριος Περλιέγερ, διάβολε λυπηρό... Δὲν τὴν γνωρίζω. Τί τὰ θέλετε, ἄσκημη ἱστορία... Δὲν φταίω ἐγώ... Μόνη της τυλίχτηκε κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες μου... Τὸ εἶδαν καὶ οἱ ἀστυφύλακες αὐτό. Τὸ εἶπα καὶ στὴν ἀνάκρισι. Φρονῶ πῶς πρέπει νὰ σωθῆ. Ἐσεῖς εἶστε γιατρός, ξέρετε ἀπὸ κάτι τέτοια... Τί γνώμη ἔχετε;

— Ἂς τὸ ἐλπίσουμε, ἀπαντάει ὁ γιατρός. Θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ τὴν σκοτώνατε... Ἄμοιρο κορίτσι... καλλιτέχνις... τί φτώχεια, τί κακομοιριά.... καὶ ποιὸς ξέρει τὸ σπιτικό της.

Ἡ κατάστασις τῆς Τζέννης χειροτέρευε ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα. Ὁ θιασάρχης Περλιέγερ τοῦ θεάτρου «Παλλὰς» τῆς πλατείας Βαγκὼφ ἦταν ὁ ταχτικὸς ἐπισκέπτης τῆς ἄρρωστης μὲ χαμένες τὶς ἐλπίδες ὁλότελα γιὰ τὴ διάσωσί της. Στὰ παραμιλητά της ἡ Τζέννη πρόφερε ἕνα ὄνομα «Παῦλος». Μιὰ μέρα ποὺ αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της πάρα πολὺ ἀδύνατο, παρεκάλεσε τὸν Περλιέγερ...

— Καλέ μου φίλε, ἔχω ἕνα συγγενῆ μου στὴν Καζάντσκα... τηλεφωνῆστε του νἀρθῆ νὰ τὸν δῶ γιατὶ νοιώθω πῶς δὲν θὰ ζήσω ἄλλο....

— Μὰ πῶς σοῦ περνάει ἡ ἰδέα αὐτὴ μικροῦλα μου, τῆς εἶπε χαϊδευτικὰ ἐκεῖνος.

— Ὤ! μὴ φοβᾶστε, συνέχισε ἡ Τζέννη μὲ κόπο, δὲν θὰ τοῦ πῶ πῶς μὲ παρασύρατε μὲ τὸ αὐτοκίνητό σας... Μὰ θέλω νὰ τὸν δῶ πρὶν πεθάνω... Λέγεται Παῦλος Βρῆμανς. Τὸ μυστικό μας δὲν θὰ τὸ πῶ σὲ κανέναν. Μὰ γι' ἀντάλλαγμα γιὰ τὴ θυσία αὐτὴ θέλω νὰ τὸν βοηθήσω καὶ νὰ μὴν πεθάνη μουσικὸς στὰ καφωδεῖα. Παίζει πολὺ ὡραῖο βιολὶ καὶ εἶνε τόσο καλός... πούλησε τὸ μονάκριβο σμόκιν του γιὰ νἄρθω στὴν πρωτεύουσα νὰ παίξω στὰ μεγάλα θέατρα... Δὲν πρόλαβα... μὲ παρασύρατε... δὲν πειράζει...

— Μὴν κουράζεσαι μικροῦλα μου, τὴν καθησύχασε μὲ πραγματικὲς τύψεις ὁ κ. Περλιέγερ.

— Ὄχι, μὴ μὲ διακόπτετε, συνέχισε ἡ ἄρρωστη. Ὁ Παῦλος μοῦ ἔλεγε πῶς πρέπει ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ μας νὰ θυσιασθῆ γιὰ τὴν Τέχνη, κι' αὐτὴ εἶμαι ἐγώ... Θὰ σᾶς νομίση γιὰ φίλο μου, τότε βοηθῆστε τον ἀφοῦ ἐγὼ θὰ πεθάνω... Κι' ἀλήθεια ὠνειρευόμουν νὰ παίξω πρωταγωνίστριας ρόλο στὰ μεγάλα θέατρα.

Ἡ Τζένη παίρνοντας βαθειὰ ἀναπνοὴ τὸν ρώτησε ξαφνικά.

— Γιατὶ μένετε σκεπτικὸς καὶ ἀμίλητος; Ἀρνεῖσθε στὴν ἐπιθυμία μιᾶς ἐτοιμοθάνατης;

— Τζέννη, μικροῦλα μου, θὰ γίνης καλά, τῆς εἶπε φιλῶντας τὰ κρινόλευκα χεράκια της...

— Εὐχαριστῶ, παρετήρησε ἐκείνη. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα... Δημοσιεῦστε στὶς ἐφημερίδες πῶς εἶμαι πρωταγωνίστριά σας, πέστε νὰ γράψουν καμπάνιες γιὰ τὶς ἐπιτυχίες ποὺ δὲν γνώρισα, πῶς σεῖς μὲ ὑποστηρίξατε, πῶς μοῦ φανήκατε τόσο καλός... Τὸ ρόλο ποὺ δὲν πρόκειται νὰ τὸν πάρη καμμιὰ ἄλλη... Ὁ ρόλος τῆς ἐτοιμοθάνατης εἶνε δύσκολος... Γράφτε ὅ,τι μπορεῖτε. Θὰ ἐκανοποιήσετε τὸν Παῦλο... Ἐπειτα τὸ σπίτι μου βλέποντάς με μεγάλη θὰ μὲ συγχωρήση... Μὴν ἀφίσετε νὰ μοῦ βαραίνη τὴν ψυχὴ ἡ κατάρα τοῦ σπιτιοῦ μου... Μιὰ μέρα ἡ μητέρα μου τὸ εἶπε καθαρά: «Ἂν γινόσουν καμμιὰ διάσημη τοὐλάχιστον, τὸ κακὸ πήγαινε κι' ἐρχόταν...» Μὰ γιατὶ κλαῖτε; μὴν κλαῖτε!

— Τζέννη, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε ὁ κ. Περλιέγερ τρυφερά. Γιατί μοῦ τὰ λὲς ὅλ' αὐτά; πῶς εἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτό σου, νὰ σὲ τακτοποιήσω λίγο ψηλότερα. Πῶς εἶσαι τώρα;

— Ναί, εἶμαι καλύτερα, εἶπε ἀναστενάζοντας βαθειά. Μὴν ξεχάσης... Παῦλος Βρῆμανς... Παίζει ὡραῖο βιολί... Θὰ δῆς... Θὰ σοῦ ραγίση ὡς τὰ μύχια τὴν ψυχή σου... Κι' ἄκουσε, καλέ μου φίλε, πέστου πῶς θέλω πολλὰ λουλούδια καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ Ἔρωτα... «Εἶμαι ἡ βασίλισσά σου ἡ Τζέννυ Λερμόν». Ὁ πατέρας μου εἶνε ὁ συγγραφέας Λερμὸν καὶ μένει σ' ἕνα χωριὸ ἔξω ἀπ' τὴν Κωστάντζα... Μᾶς ἔφαγε ἡ φτώχεια γιατὶ δὲν τἀπαιζαν τὰ ἔργα του τὰ μεγάλα θέατρα... Ἦταν ἄσημος καὶ πεινάσαμε πολὺ ἐγὼ καὶ τ' ἀδέλφια μου... Ἡ μητέρα μου ἐργαζόταν τὴ ραπτική... λίγα πράγματα... ὁ πατέρας μου ὅλο ἔγραφε κι' ἐγὼ διάβαζα τοὺς ρόλους ἀπ' ἔξω. Εἶνε ὁ Ζὰν Λερμὸν ὁ πατέρας μου... Μὴν ξεχάσης νὰ τοῦ γράψης γιὰ τὶς ἐπιτυχίες μου... Παῦλος Βρῆμανς εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ βιολίστα... Θὰ σοῦ ραγίση ὡς τὰ μύχια τὴν ψυχή σου... θύμισέ του νὰ μοῦ φέρνη λουλούδια... πολλὰ λουλούδια... Τὸ τραγοῦδι τοῦ ἔρωτα καὶ... πές του... πῶς εἶμαι... ἡ πρωτ...

....

Τρεῖς σιλουέττες κάθε βράδυ προχωροῦν μελαγχολικὰ καὶ κεῖνοντὰ στὸν τάφο τῆς Τζέννης Λερμὸν παραπονιάρικα κλαίει τὸ βιολὶ τοῦ θιασήμου βιολίστα Παύλου Βρῆμανς στὴν Νυκτερινὴ Ἐρωτικὴ Σερενάτα.

Ὁ θιασάρχης σκουπίζοντας δυὸ δάκρυα ποὺ καυτὰ στάζουν ἀπὸ τὰ μάτια του φιθυρίζει...

— Ἀγαπημένη μου, Τζέννη Λερμόν...

ΧΟΥΛΑ ΣΤΗΒΕΝΣ

ΒΑΡΙΕΤΕ ΠΕΥΚΑ

Τὸ πιὸ δροσερὸ
Τὸ πιὸ χαρούμενο
Τὸ πιὸ εὐχάριστο
θέαμα τῆς Ἀθήνας
ΣΗΜΕΡΟΝ
ΤΟ 4ΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΑΣ
Μὲ τοὺς πιὸ δημοφιλεῖς ἄσσους τῆς Σκηνῆς

Σὲ λίγες μέρες ἐμφάνισις ΝΙΝΗΣ ΖΑΧΑ σὲ τραγούδια

Καλλιτεχνικὴ Διεύθυνσις : ΑΛΕΚΟΥ ΜΠΟΥΜΠΗ

● ●

Θὰ κυκλοφορήση σὲ λίγο :
ΜΙΝΟΥ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ
ΙΣ ΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗ
Ζητῆστε το ἀπ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΓΑΛΑΡΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Οἱ ἄνθρωποι τῆς πλατείας, μιλοῦν συνήθως μὲ κάποια συγκατάβασι, ποὺ ἔχει καὶ ἀρκετὴ δόσι περιφρονήσεως γιὰ τὴ γαλαρία. Ἐκεῖ, βλέπετε, πάει ἡ «μπᾶς κλάς». Ὁ πολὺς κοσμάκης, ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ὁ ἐργατᾶκος μὲ τὴ γκόμενα, ὁ μικροπωλητής, τὸ παιδὶ τῆς γειτονιᾶς. Ἄνθρωποι δηλαδὴ ποὺ δὲν περιορίζονται ἁπλῶς νὰ ἰδοῦν θέατρο, ἀλλὰ κάνουν καὶ τὴ σχετικὴ φασαρία, ἐκδηλώνοντας τὴν εὐαρέσκεια ἢ τὴ δυσαρέσκειά τους ἀπὸ τὸ παιζόμενο ἔργο κατὰ τρόπο θορυβώδη. Βγάζουν τὸ σακάκι τους, ὅταν εἶνε καλοκαίρι, καὶ τὸ κρεμοῦν στὸ περβάζι, ὅπου οἱ θεαταὶ τῆς πρώτης σειρᾶς τῆς γαλαρίας ἀκουμπᾶνε καὶ τὰ πόδια τους, γιὰ νὰ τακτοποιηθοῦν ἀναπαυτικώτερα. Καὶ ὅμως. Αὐτὴ ἡ περιφρονημένη γαλαρία, εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ θεάτρου. Αὐτὴ δημιουργεῖ τὴν ἀτμόσφαιρα, τὴ χαρούμενη διάθεσι, τὸ κέφι. Αὐτὴ δίνει τὸ σύνθημα γιὰ τὸ χειροκρότημα. Καὶ δὲν περιορίζει τὴν ἐπιδοκιμασία του στὴν ἠχηρὴ ἐπαφὴ τῶν δύο χεριῶν, ἀλλὰ ἐπεκτείνει τὴν ἐκδήλωσί του καὶ σὲ σφυρίγματα καὶ σὲ ποδοκροτήματα καὶ σὲ φωνές. Κι' ἔτσι ἡ παράστασις παίρνει ζωή.

Ἐκεῖνο ποὺ διακρίνει, ὅμως, κυρίως τὴ γαλαρία, εἶνε τὸ χιοῦμορ της. Ἕνα γνήσιο, εἰλικρινὲς καὶ αὐθόρμητο χιοῦμορ, ποὺ ξεσπάει κάποτε σὲ μιὰ φράσι τόσο ἐπιτυχημένη, ὥστε προκαλεῖ μιὰ τρικυμία ἀπὸ γέλιο στὴν πλατεῖα. Ἐκφενδονίζεται μιὰ τόσο κωμική, ἐπιγραμματική φράσι, ποὺ ἐξευτελίζει ὅλη τὴν πνευματικὴ παραγωγὴ τοῦ συγγραφέως. Πρὸ ἡμερῶν π. χ. σὲ μιὰ πρεμιέρα ἐπιθεωρήσεως, ὅταν ἡ σκηνὴ εἶχε γεμίσει ἀπὸ τὰ ἄνθη ποὺ ἔστειλαν οἱ θαυμασταὶ τῶν πρωταγωνιστριῶν, ἀκούστηκε φωνὴ ἀπὸ τὴ γαλαρία :

— Ἕνα γκαζοζὲν γιὰ τὰ λουλούδια !

Κάποτε πάλι, σὲ μιὰν ἄλλη ἐπιθεώρησι, ἡ ντιζὲζ τραγουδοῦσε τὸ ἀναπόφευκτο ταγκό. Τὸ τραγοῦδι ἐξέφραζε τὸ δισταγμὸ κάποιας κοπέλλας ποὺ τῆς εἶχε δώσει ραντεβοῦ ἕνας ἐρωτευμένος μαζί της. Καὶ ρωτιόταν:

«Νὰ πάω, νὰ μὴν πάω;»...

Αὐτὴ ἡ φράσις ἐπαναλαμβανόταν τόσο συχνά, ὥστε ἕνας θεατὴς ἀπὸ τὴ γαλαρία, ἀπαυδήσας ν' ἀκούη συνεχῶς τὴν ἀπορία τῆς ντιζὲζ, ἐφώναξε:

— Πήγαινε !

Ποῦ νὰ θυμηθῆ κανεὶς ὅλα τὰ αὐθόρμητα ἀστεῖα ποὺ δημιουργεῖ τὸ λαϊκὸ πνεῦμα τῆς γαλαρίας καὶ ποὺ, πολλὲς φορές, συμπληρώνει τὰ κενὰ τοῦ ἔργου. Εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνη παράστασις ἐπιθεωρήσεως χωρὶς ν' ἀκουσθῆ καὶ μιὰ φράσις ἀπὸ κεῖ πάνω ποὺ θὰ συνταράξη στὸ γέλιο τὸ κοινόν.

Ἔπειτα, ὁ αὐθορμητισμὸς στὶς ἐκδηλώσεις, ἐκφράζει πάντα καὶ τὸ συναίσθημα τῆς πλατείας, ἡ ὁποία, κλεισμένη στὰ στενὰ περιθώρια τῆς κακῶς ἐννοουμένης καλῆς συμπεριφορᾶς, ἄλλοτε θεωρεῖ ὑποτιμητικὸ νὰ χειροκροτήση, ἄλλοτε χειροκροτεῖ ἐλαφρὰ καὶ οὐδέποτε, σχεδόν, ἀποδοκιμάζει. Ἐνῷ ἡ γαλαρία διακηρύσσει ἄφοβα τὴ γνώμη της.

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ὁ θεατὴς τῆς γαλαρίας, ὅταν κατεβῆ στὴν πλατεῖα, χάνει τὸν ἑαυτό του. Προσαρμόζεται πρὸς τὸ κάπως κοινωνικώτερο περιβάλλον καὶ βάζει σουρντίνα στὶς ἐκδηλώσεις του. Δὲν εἶνε, λοιπόν, τόσο ὁ ἄνθρωπος τῆς γαλαρίας ποὺ δρύεται, χειροκροτεῖ, ποδοκροτεῖ, ἐνθουσιάζεται, φωνάζει «ὄλο» καὶ πετάει τὰ ἄνθη τοῦ πνεύματός του, ὅσο ἡ γαλαρία ποὺ τοῦ δημιουργεῖ αὐτὴ τὴ διάθεσι καὶ τὴ νοοτροπία. Δοκιμάστε ν' ἀνεβῆτε ἕνα βράδυ στὴ γαλαρία καὶ νὰ παρακολουθήσετε ἀπὸ κεῖ τὴν παράστασι. Θὰ παρατηρήσετε μ' ἔκπληξι ὅτι ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος ξυπνάει μέσα σας. Στὴν ἀρχὴ ἴσως νὰ χάσετε τὰ νερά σας, ἀλλὰ γρήγορα θὰ τὰ ξαναβρῆτε. Ἡ αἴσθησις ὅτι βρισκόσαστε πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴν πλατεῖα, θὰ σᾶς δημιουργήση ἕνα αἴσθημα ὑπεροχῆς καὶ μιὰ διάθεσι σανφασονισμοῦ. Καὶ στὴν πρώτη εὐκαιρία θὰ ξεσπάσετε. Θὰ χειροκροτήσετε μ' ἐνθουσιασμό, θὰ χτυπήσετε τὰ πόδια σας, θὰ φωνάξετε καὶ ἴσως νὰ πετάξετε καὶ καμμιὰ πετυχημένη φράσι — ἂν τὸ πνεῦμα ἐπιφοιτήση ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας. Ἂν δὲν ἐπιφοιτήση σὲ σᾶς, αὐτὸ θὰ γίνη γιὰ τὸ διπλανό σας. Κι' ἔτσι θὰ πάρετε καὶ σεῖς τὴ μικρή σας μερίδα ἀπὸ τὴν ἐκτίμησι τῶν ἐξύπνων ἀνθρώπων πρὸς τὴν ἐξυπνάδα τῆς γαλαρίας.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η "ΣΟΒΑΡΟΤΗΣ,,

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)

Τὰ μόνα προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τοὺς «σοβαροὺς κυρίους» εἶναι, συνήθως, τὰ οἰκονομικά. Μὲ τίποτε ἄλλο δὲν καταδέχονται νὰ ἀπασχοληθοῦν. Γιατὶ τίποτ' ἄλλο δὲν εἶναι ἀντάξιο τῆς σοβαρότητός των. Κι' αὐτοὶ μὲν δὲν κατορθώνουν ποτέ, ἢ μᾶλλον ἀποφεύγουν ἐπιμελῶς, νὰ γλεντήσουν. Κοντὰ ὅμως σ' αὐτοὺς δὲν γλεντᾶνε οὔτε οἱ ἄλλοι. Καὶ πολὺ δικαίως. Φθάνει νὰ δῇ κανεὶς ἔστω καὶ μόνον τὴ φάτσα ἑνὸς «σοβαροῦ κυρίου» γιὰ νὰ χάσῃ ἐντελῶς τὸ κέφι του. Γιατὶ εἴπαμε, ἡ λέξις «σοβαρότης» ἔχει παρεξηγηθῆ. Σοβαρότης ἐδῶ δὲν θὰ πῇ σοβαρότης. Θὰ πῇ κατσουφιά, μοῦτρα, συνοφρύωσις, μπλαζεδισμὸς καὶ γρουσουζιά.

Πσρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἡ «σοβαρότης» θαυμάζεται καὶ οἱ «σοβαροὶ κύριοι» εἶναι περιζήτητοι.

**Ὁ ἰδιοκτήτης, ποὺ ἔχει ξενοίκιαστο «ἓν δωμάτιον μετ' ἐπίπλων» καὶ «μίαν πολυτελῆ γκαρσον

ΕΤΟΣ Α΄. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 24

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ – ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 24 ΙΟΥΝΙΟΥ 1944 – ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 200 000

ΑΙ ΣΤΗΛΑΙ ΜΑΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΝΟΙΚΤΑΙ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΤΑΝΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ

ΤΑ ΚΑΜΑΡΙΝΙΑ

ΜΙΑ ΠΙΚΑΝΤΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Φίλε μου ἀναγνώστα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς μιὰ... σκανδαλιστικὴ ἐρώτησι:

— Ἔχεις ἐπισκεφθῆ ποτέ σου ... χαρέμι;...

Φαντάζομαι ὄχι... Καὶ μὲ τὸ δίκιο σου... Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ ...ἐπιγείου παραδείσου ἔχει πρὸ πολλοῦ ἐκλείψει ἀπὸ τὸν τόπο μας καὶ μόνο στὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν εὐτυχεῖς θνητοὶ ποὺ... νέμονται τέτοιες... Ἐδέμ!...

Ἕνα ὅμως ταξιδάκι στὰ μέρη αὐτὰ εἶνε, ἀσφαλῶς, ἀκατόρθωτο ἰδίως ὑπὸ τὶς σημερινὲς συνθῆκες... Ἐπομένως;... Οὔτε λίγο οὔτε πολύ, κινδυνεύεις νὰ μὴ γνωρίσῃς ποτὲ στὴ ζωή σου τὸ θεσπέσιο αὐτὸ πρᾶγμα, ποὺ ἡ ἠδυπάθεια τοῦ Ἀνατολίτη ἐδημιούργησε, καὶ ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Μωάμεθ... κατωχύρωσε καὶ διαιώνισε μέχρι τῆς μελλούσης ζωῆς!...

Μὴν ἀπελπίζεσαι ὅμως.

Σὲ ὅλα τὰ πράγματα — ὅπως ἀσφαλῶς θὰ σοῦ τὸ δίδαξε καλὰ αὐτὸς ὁ πόλεμος — ὑπάρχουν καὶ τά... ἐρζάτς!...

Ἕνα... χαρέμι — ἐρζάτς, λοιπόν, θὰ σοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ... γευθῆς — μὲ τὰ μάτια ὅμως, νὰ ἐξηγούμεθα — σήμερα μαζί μας.

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΑΜΑΡΙΝΙ ΠΟΥ ΒΑΡΙΕΤΕ ΛΑΣΚΟΥ

(Ἀπαραίτητος σημείωσις:

Ὅλα σχεδὸν τὰ καμαρίνια τῶν βαριετὲ παρουσιάζουν τὸ ἐξῆς μειονέκτημα γιὰ τοὺς ἠθοποιούς, ποὺ εἶνε ὅμως ταυτόχρονα καὶ ἀνεκτίμητο πλεονέκτημα γιὰ τοὺς ἀδιάκριτους ἐπισκέπτας σὰν κι' ἐμᾶς!... Λόγῳ τῆς... στενότητος τοῦ χώρου εἶνε κοινὰ γιὰ ὅλα τὰ μέλη τοῦ θιάσου ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο... φύλο! (Παρακαλῶ τὸν τυπογράφο καὶ τὸν διορθωτὴ νὰ προσέξουν μὴ μοῦ κάνουν καμμιὰ... λαχτάρα μὲ τὴν λέξι... φύλο). Τὸ ἴδιο.... στάτους κδὸ ποὺ λένε καὶ οἱ... πολιτικολόγοι, ἰσχύει καὶ στὸ βαριετὲ Λάσκου. Ἐπομένως... μ' ἕνα... σμπάρο.... ὀκτὼ τρυγόνια κατὰ τὴν φρᾶσι τῶν... Νεμρῶδ θὰ πετύχουμε σήμερα... Καὶ τί τρυγόνια ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε φίλε μου!... κυριολεκτικῶς... μπουκιὰ καὶ συχώριο!...).

Καὶ τώρα, ἀγαπητέ μου, ἑτοιμάσου νὰ μποῦμε στὸ... χαρέμι, ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκα.

Ἂν καταλαβαίνῃς ὅτι δὲν εἶσαι ἀρκετὰ ἐγκρατής... ἄφησε τοῦ πειρασμοῦ... Ὅπως βλέπεις σὲ προειδοποιῶ... Ἐπιμένεις;... Πᾶμε λοιπόν...

Μπορεῖς νὰ μεταχειρισθῆς ὅλες σου τὶς αἰσθήσεις γιὰ νὰ ἀπολαύσῃς τὸ θέαμα αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν... γεῦσι καὶ τὴν ἀφή!...

Καὶ τώρα νὰ σὲ μυήσω λίγο στά... διοικητικὰ τοῦ χαρεμιοῦ. Σουλτᾶνος (διάβαζε διευθυντὴς) ὁ Ὀρέστης Λάσκος. Ἀρχιευνοῦχος καὶ ἀληθινὸς κέρβερος φύλακάς του, ὁ καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς τοῦ συγκροτήματος, Νῖκος Γιούλης. Ὅπως καταλαβαίνεις ὅμως ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἔχει μόνο τὸ ὄνομα τοῦ εὐνούχου, ἀφοῦ ἡ ὅλη του στάσις δείχνει ὅτι ἔχει πλήρη... ἀρτιμελεια... ὅπως ἄλλως τε δύναται νὰ... καταμαρτυρήσωσιν οἱ ἑωρακότες!...

Εὐνοούμενες, ὑπάρχουν — τί διάβολο χαρέμι εἶνε; Τώρα νὰ σοῦ πῶ ποιές; Πολλὰ τὰ ζητᾶς φιλαράκο μου...

Συνεχίζω λοιπόν... Περνᾶμε στὰ παρασκήνια τοῦ νέου θεάτρου «Ζέφυρος» στὰ ὁποῖα στεγάζεται τὸ ἀπαραίτητο αὐτό... ἀξεσουὰρ τῶν... ντεσοῦ κάθε ἀνατολίτικου παλατιοῦ!...

Τὸ διαμέρισμα — ὀντᾶς γιὰ τὴν ἀκρίβεια — εἶνε τελείως ἀποιμωνομένο, καὶ γιὰ νὰ φτάσῃς σ' αὐτό, πρέπει νὰ περάσῃς ἀπὸ ἕνα στενώτατο διάδρομο πίσω ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα, στὴν εἴσοδο τοῦ ὁποίου φυλάει ἄγρυπνος ὁ κέρβερος Γιούλης.

Ἐπιχειροῦμε τὴν διάβασι.

— Οἱ κύριοι; ποῦ πᾶνε παρακαλῶ;

— Δημοσιογράφοι... Ἀτέλεια!...

— Τί ἀτέλεια;

— Μὰ.... δημοσιογραφική!...

Καθὼς διερχόμεθα ἀπὸ μπροστά του, ἕνα ἐξεταστικὸ βλέμμα του μᾶς περιεργάζεται ἀπὸ.... πάνω μέχρι κάτω!...

Μὴν ταράζεσαι, ἀγαπητέ... Σωματικὴ ἔρευνα μὲ τὰ μάτια.

Καὶ τώρα μπαίνουμε στὸν ὀντᾶ... Ἕνα πικάντικο ἄρωμα, κοκτέϊλ μυρωδιᾶς γυναικείας σάρκας καὶ παρφέμ, μᾶς ὑποδέχεται. Κι' ἀμέσως ἑπτὰ γυναικεῖα κεφαλάκια, γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος μας... Τὰ μάτια μας ἀχόρταγα γλυστροῦν πάνω στὰ ἰσάριθμα νεανικὰ γυναικεῖα κορμιά, ποὺ ἡ δημοσιογραφική μας ἀγένεια τά... κατέλαβε ἐξ ἀπροόπτου. Ἑπτὰ ζευγάρια χερά κια ἀνακατεύονται καὶ προσπαθοῦν νὰ κρύψουν, ὅτι περιλαμβάνεται στὸν ὁρισμὸ τῆς λέξεως... αἰδώς!...

Προσπαθοῦμε νὰ πάρουμε ὅ,τι φος... Ἁγίου Αντωνίου ὁρῶντος τὸν πειρασμόν... Δὲν φαντάζομαι ὅμως νὰ τὸ καταφέραμε... Ἐκεῖνος εἶχε νὰ κάνῃ μὲ ἕναν πειρασμό... Ὄχι μὲ ἑπτά, ὅπως ἐμεῖς!...

Επιτρέψατέ μου ἐπὶ τῇ εὐκαιρία νὰ σᾶς τοὺς παρουσιάσω...

Ἀρχίζω ὅπως κάθονται στὴ σειρὰ καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά... Ἡ Φωφὼ Χαρμπῆ, μιὰ σάρκα ἐλαφρὰ μελαψὴ τελειώνει τὸ μακιγιάρισμά της, μπροστὰ στὸν καθρέφτη της ποὺ τὸν πλαισιώνουν διάφορες φωτογραφίες κινηματογραφικῶν ἀστέρων, στὴ μέση τῶν ὁποίων ξεπροβάλλει ἕνα μικρὸ εἰκονισματάκι τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἀριστερά της εἶνε ἡ θέσις τῆς ἐκλεκτῆς μας ντιζὲ Κάκιας Μένδρη. Ἡ ἀπουσία της ἀπὸ τὸ καμαρίνι κατὰ τὴν ὥρα αὐτή, τὴν σώζει ἀπὸ τὴν ἀδιάκριτη πολιορκία τῶν δημοσιογραφικῶν βλεμμάτων!....

Δίπλα, ἕνα θέαμα... ἀκατάλληλο διὰ.... ἐφήβους!... Ἡ Νάντια, ἕνα εἰκοσάχρονο λάγνο κορμὶ σὲ μιὰ ἐμφάνισι — ἂς ὄψεται ἡ ζέστη — περισσότερο ἀπὸ γεγκλιζέ!... Κοντά της ἡ ἀδερφή της ἡ Λιοῦμπα, ἡ χορεύτρια μὲ τοὺς ὡραιότερους μηροὺς, σπεύδει νὰ... σταματήσῃ τὸ γδύσιμό της!.... γυρίζοντας συγχρόνως μὲ μιὰ ἐνστικτώδη κίνησι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά... Ὁ μεγάλος ὅμως ὀβάλ καθρέφτης ποὺ βρίσκεται ἀπέναντί της μᾶς ἀποκαλύπτει ὅ,τι αὐτὴ δὲν θέλει νὰ δοῦμε!...

Πιὸ πέρα, μιὰ μινιὸν σιλουέτα. Ἡ Ντόρα ἡ Νοῦσα... Τὰ δυὸ ἐκφραστικά της μάτια εἶναι τὰ μόνα ποὺ μένουν ἀτόφαχα, στὴν ἀναπάντεχη εἴσοδό μας.... Μιὰ κόκκινη μεταξωτὴ ρόμπα κρατᾶ καλὰ φυλαγμένα τὰ μυστικὰ ποὺ δὲν ἐπιδέχονται.... κοινοκτημοσύνη!...

Νὰ καὶ μιὰ Χαβανέζα... Ἡ Λύά... Μιὰ χορευτριούλα, μὲ τὸ κοστοῦμι τῆς Πολυνησίας ποὺ θαρρεῖς πὼς τώρα ἤρθε ἀπὸ τὴν Χαβάϊ!...

Τελευταῖα, ἀριστερά, δυὸ φυντανάκια τοῦ θεάτρου... Ἡ Καίτη καὶ ἡ Ρένα Παούρη... Μόλις μᾶς βλέπουν κοκκινίζουν... Ἄραγε νὰ... προλάβαμε νὰ εἴδαμε... τίποτε!...

Ἔννοια σας κορίτσια... Δὲν εἴδαμε.... Νὰ τὸ ἐνσταντανέ μας...

Μιὰ σκέψι μᾶς ἔρχεται:

Μακαρίζουμε τὸν... σουλτᾶνο καὶ τὸν... ἀρχιευνοῦχο ποὺ ἔχουν τὴν ἐλευθέρα κυκλοφορία, ὅτι ὥρα τοὺς.... καπνίσει, σ' αὐτὸ τὸ χαρέμι...

Ἐσύ, φίλε μου, τί λές;...

Μὰ τί ἔπαθες;... Τὰ μάτια σου γυαλίζουνε.... Καλὰ σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἔρθῃς σήμερα μαζί μου. Σὲ πείραξε τὸ θέαμα.... Τρέξε, τρέξε νὰ κάνῃς ἕνα ντούζ...

ΤΑΣΟΣ ΘΕΟΔΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΛΟΥΕΤΤΕΣ

Σ. Ι.

Εἶναι ὁ καλλιτέχνης ὁ πολυσχιδὴς
Ζωγράφος καὶ γελοιογράφος ἐξαιρετικὸς
Ταλέντο πολυσύνθετο, εἶναι καὶ μουσικὸς
καὶ πάντοτε κεφάτος καὶ φιλομειδής.

Καρδιὰ μεγάλη καὶ χρυσὴ
Τοῦ ἀρέσει πάντα τὸ κρασί

Καί, εἴτε εἶναι θέρος ἢ χειμὼν
Σὲ μιὰ ταβέρνα πάντοτε εἶναι καλὸς θαμών ..
ὁ «Μπαίντεκερ» τῶν κοπελειῶν ὁ ἀνεγνωρισμένος
Ξέρει ποὺ εἶναι τὸ «καλο» ποιὸς ἔχει γιοματάρι
Κι' ἐλάττωμά του κύριοι, κι' αὐτὸ μὲ τόση χάρη
Εἶναι πὼς εἶναι διαρκῶς.. ἀφηρημένος !
Ἄ ναί !.. ξεχνᾶ, ξεχνᾶ, ξεχνᾶ
Γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του, τοῦ σκάρωσαν συχνὰ

Φάρσες τρελλὲς
φάρσες πολλὲς

Καὶ χίλια δυὸ παιγνίδια πονηρά.

Μὰ σὰν ὀρτίστος
Εἶν' ὁ ἄφθαστος τυπίστας
Εἶν' ὁ μεγάλος ὁ καρατερίστας

Μ' ἐπιτυχίες ἀναρίθμητες εἰς τὴν σειρά !
Πρὸ πάντων εἶναι τὸ καλὸ παιδὶ
Παιδί, ἀπ' ὅλους λατρευτὸ κ' ἀγαπημένο

Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ
— Αὐτὸ τὸ γράφω κι' ἐπιμένω —

Χωρὶς καθόλου κομπλιμέντα περιττὰ
Εἶναι ἀρτίστας, μὲ προσόντα ζηλευτά.
Εἶναι στὴ ζωὴ ἀρνάκι κι' ὅπως λένε μερικὲς

Γλῶσσες ἐλαφρῶς κακὲς
εἰς τὸν ἔρωτα εἶναι ταῦρος

Εἶναι ἁπλῶς ὁ Ἰατρίδης. Τὸ χρυσὸ παιδὶ ὁ Σταῦρος !

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ὅλα τὰ νεώτερα τραγούδια τῶν θεάτρων, Βαριετὲ καὶ τοῦ ραδιοφώνου δημοσιεύονται

"ΣΤΟ ΝΕΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ,,

ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν 27ην τοῦ μηνός. Ζητήσατε το ἀπὸ ὅλα τὰ περίπτερα. Προσοχὴ στὸν τίτλο

ΤΟ "ΝΕΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ,,

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

ΜΙΑ ΕΚΠΟΜΠΗ ΑΠΟ ΤΟ 'ΒΡΑΧΟ,, ΜΕ ΤΗΝ ΧΟΥΛΑ ΣΤΗΒΕΝΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤ. ΛΑΜΠΡΙΝΟΥΔΗ

Ἡ ἐκλεκτὴ πελατεία τῆς ταβέρνας ὁ «Βράχος» ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περιποίησι καὶ τὴ δροσιὰ ποὺ σᾶς χαρίζει κάθε βράδυ στὸν θαυμάσιον ὡραῖον διάκοσμόν της ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀγαπητοῦ εἰς ὅλους κ. Κυριάκου, ἔχει τὴν πραγματικὴ εὐτυχία νὰ ἀπολαμβάνῃ τὸν Χριστοφορο Λαμπρινούδη ποὺ ἀκοῦμε τακτικώτατα ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικό μας σταθμὸ συνοδευόμενο ἀπὸ τὴν γλυκειά του κιθάρα καὶ τὸ ἄξιον λόγου συγκρότημα κ. Ἀνδρέα Ξύντα. Τὴν παρελθοῦσαν Πασχαλινὴν κόσμος πολὺς παρηκολούθησε τὴν ἐκπομπὴ τοῦ «Βράχου».

Ὁ Χριστόφορος ἔξω ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τῆς «χαρτούρας» στὸ στοιχεῖο του, στὸν αἰσθηματισμό του ἡ ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ καλλιτεχνικὸ ταλέντο πέταξε ψηλὰ καὶ ἔτσι ἄφθαστος ὡς ἦταν μᾶς λίκνισε, μᾶς νανούρισε, μᾶς ἔφερε σὲ συλλογισμούς, καὶ μεῖς ταξιδευτὲς κοντά του γιὰ νὰ τὸν ἀποθεώνουμε κάθε φορὰ μὲ τὸν μοναδικὸ φόρο τιμῆς τὰ χειροκροτήματα.

Ὁ Χριστόφορος δεξιοτέχνης στὸ πλούσιο ρεπερτόριό του μᾶς πέρνει ἀπὸ τὴ μιὰ χώρα μᾶς στέλνει στὴν ἄλλη μελαγχολεῖ τὴν ψυχή μας καὶ ξάφνου σὲ μπριόζικα γεφραὶν μᾶς χαρίζει τὴν εὐθυμίαν.

Ἡ ἀξιολάτρευτος σπῆκερ μας δεσποινὶς Μπινιάτογλου ποὺ προσπαθεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ ἀκροατήριον καὶ καλλιτέχνη τὴν ἀκοῦμε νὰ σπηκάρῃ ὀνειροπόλα συνεπαρμένει ἴσως ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Λαμπρινούδη.

—«Ἀγαπητοί μου ἀκροαταί ἡ συμπαθής μας καλλιτέχνις Χρυλλὰ Στῆβενς σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες ἐπιτυχίες τῆς Ἀθήνας μας «Τὴν ὥρα ποὺ τὴν ἀγκαλιάζει τὸ δειλινό» — Ἡ κ. Στῆβενς καταχειροκροτιέται καὶ ἡ Νιόβη. τὸ Νιοβάνι ὅπως τὴν λένε οἱ καλλιτέχνες ποὺ τὴν λατρεύουν κυριολεκτικὰ συνεχίζει. Καὶ πάλι ὁ Χριστόφορος μπρὸς στὸ μικρόφωνο μὲ τὸ «Καραβάνι του».

Καὶ πράγματι, ὁ κ. Χριστόφορος Λαμπρινούδης μᾶς συνεπῆρε μὲ τὴ φωνή του ξεκινήσαμε καὶ μεῖς μὲ τὸ καραβάνι του καὶ φθάνουμε στὸν «Καλλιτεχνικὸ Κόσμο» γιὰ νὰ δώσουμε γραπτῶς τὶς ἐντυπώσεις μας ἀπὸ τὴν ἀληθῆ ὡραία αὐτὴ βραδυά.

ΑΡΙΤΣΑ

Ἡ ἐκλεκτὴ χορεύτρια Ἄννυ Φραγκούλη ποὺ καταχειροκροτεῖται μὲ τὶς χορευτικές της δημιουργίες στὸ βαριετὲ «ΛΟΥΞ»

Ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς ΚΡΕΩΝ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ποὺ ἐδημιούργησε τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες «Βρῆκα τὰ μάτια π' ὀνειρεύτηκα», «Ραντεβοῦ», «Ἂν μ' ἀγαποῦσες», «Ὡς πότε», «Θάρθω ἀγάπη μου πάλι» κλπ. καὶ ποὺ ὑπόσχεται νὰ παρουσιάσῃ ἀκόμη μεγαλύτερες.

ΤΑΒΕΡΝΑ
Ο ΒΡΑΧΟΣ
ΜΟΥΣΙΚΗ, ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΔΡΟΣΙΑ
Ο ΒΡΑΧΟΣ

Τὸ ραντεβοῦ ὅλων τῶν Ἀθηναίων.
Κουζίνα ἐκλεκτή, ἄκρα καθαριότης, περιποίησις ἐξαιρετική.
Μία ἐπίσκεψις θὰ σᾶς ἐνθουσιάσει.

ΤΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

ΘΕΑΤΡΑ

ΑΚΡΟΠΟΛ (Ἀρώνη—Χόρν) Τὰ τρία βάλς. ΑΝΔΡΕΑΔΗ: Ἡ Κα δὲ μὲ μέλλει. ΓΚΛΟΡΙΑ (Ἀργυρόπουλος.) Σκίτσα τῆς ἐποχῆς ΓΑΡΔΕΝΙΑ (Βουλ.) Νέα ἐπιθεώρησι. ΕΘΝΙΚΟΝ: Κλειστὸν ΘΕΑΤΡΟ ΒΥΡΩΝ: Νιάτα—Τέχνη Μουσική. ΕΡΜΗΣ (Καρόλου): Κόσμος καὶ κοσμάκης. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ: Μιὰ μικρὴ περιπέτεια. ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ: Ἀργεῖ. ΛΥΡΙΚΟΝ τρελλοκόριτσα ΜΑΚΕΔΩ: Μοντέρνο σπίτι. ΜΟΥΣΟΥΡΗ (Μαυρομματαίων) Ὁ ἄγνωστος θεός. ΠΕΡΟΚΕ: Ἡ Ἑλλάδα μας. ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ: Συγκρότημα Κοκκίνη—Μακρῆ—Σπάρταχου. ΠΑΡΚ: Ζητεῖται πρώτη καμαριέρα ΣΑΜΑΡΤΖΗ: Μαρία Πενταγιωτισσα. ΦΛΕΡΥ (Ἀμπελ.): Ὁ ἀρχισιδηρουργός. ΖΕΦΥΡΟΣ (Ἄνω Πετράλωνα): Βαριετὲ Λάσκου. ΟΑΣΙΣ ΛΟΥΞ ΝΙΝΟΝ (Λ. Ἀλεξάνδρας) Βαριετέ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΑΕΛΛΩ: Τυφλὴ, Ἀδελφή. ΑΘΗΝΑ: Τὰ λύτρα τῆς εὐτυχίας. ΑΘΗΝΑΙΟ: Τρὶς Τονέλι. ΑΙΓΛΗ: Τὰ σκάνδαλα τῆς κ. Δημάρχου. ΑΚΡΟΠΟΛ: Μέσα στὴ λαίλαπα. ΑΚΡΟΝ: Μυνχάουζεν. ΑΛΕΞ: Ἡ ἀστέρω ΑΛΚΑΖΑΡ: Τὸ δράμα μιᾶς καρδιᾶς ΑΝΕΣΙΣ: Ἡ σκλάβα τοῦ πασᾶ ΑΝΤΙΝΑΙΑ: Ὅταν ξυπνᾷ τὸ παρελθόν. ΑΠΟΛΛΩΝ: Ἔγκλημα ἐπὶ τοῦ κατοστρώματος. ΑΣΤΟΡΙΑ: Ὁ πύργος τῶν φαντασμάτων ΑΤΛΑΣ: Οἱ γυναῖκες εἶν' ἄγγελοι. ΑΤΤΙΚΟΝ. Ὁ δολοφόνος κατοικεῖ στὸ 21. ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ: Κολασμένοι πόθοι. ΒΕΡΤΕΝ — Τυφλὸς ἄγγελος. ΒΙΚΤΩΡΙΑ—Τυφλὴ ἀδελφή. ΒΟΞ Ἐρωτικὴ θύελλα. ΓΡΑΝΑΔΑ—Ματωμένη μπαλαλάϊκα. ΔΕΛΦΟΙ— Ἡ φωνή της καρδιᾶς. ΕΣΠΕΡΟΣ—Ὑπερφυσικὸς μπεμπές. ΕΤΟΥΑΛ Ἐλισάβετ τῆς Αὐστρίας ΕΥΡΩΠΗ—Μετὰ τὴν ἁμαρτία. ΗΛΕΚΤΡΑ—Ἡ συμφωνία μιᾶς ζωῆς. ΘΗΣΕΙΟΝ—Λευκὸ ὄνειρο. ΘΗΣΕΥΣ Ὁ βασιλεὺς τῆς ὀπερέττας. ΚΑΜΕΛΙΑ— Τὸ φιλὶ τοῦ θανάτου. ΚΑΠΙΤΟΛ - Κολόγρηα καὶ σατανᾶς καὶ βαριετὲ ΚΑΡΜΕΝ—Τὸ χέρι τοῦ δισβόλου ΚΟΛΩΝΑΚΙ Νυφοπάζαρο. ΚΥΨΕΛΗ—Γέλα παλιάτσο. ΛΙΝΤΟ Τὰ 7 χαμίνια ΜΟΝ ΣΙΝΕ—Ἵρμα ἡ τσιγγάνα ΜΠΟΕΜ—Μυνχάουζεν ΝΑΝΑ Ἡ νῆσος τῶν κοραλλίων. ΝΕΑΠΟΛΙΣ Τσοϊκόφσκυ ΝΙΡΒΑΝΑ—Στὸν ἥσκιο τῆς φυλακῆς. ΠΑΛΛΑΣ—Τὸ καραβάλλι τῆς ἀγάπης. ΠΑΡΙ—Τὰ 7 χαμίνια. ΠΕΡΟΥΖΕ — Γαλάζια μάσκα. ΠΡΩΤΕΥΣ—Ἡ λίμνη τῶν χιμαιρῶν. ΡΟΖΙΚΛΑΙΡ — Ἀεροπόρος 100%. ΡΟΥΑΓΙΑΛ — Πέρα ἀπὸ τὸ πόρο. ΣΠΟΡΤΙΓΚ—Τὰ λύτρα τῆς εὐτυχίας. ΣΤΑΔΙΟΝ Ὅταν ξυπνᾷ τὸ παρελθόν. ΤΙΤΑΝΙΑ — Λευκὸ ὄνειρο. ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ — Ἵρμα ἡ τσιγγάνα. ΚΑΠΙΤΟΛ (Πειραιῶς)—Ἡ πριγκήπισσα τοῦ ἱπποδρομίου ΡΕΞ (Ν. Φαλ)— Κεφτίσια κοριτσιῶν.

"ΑΛΚΑΖΑΡ,,

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
26 ΙΟΥΝΙΟΥ — 2 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΑ - ΤΡΙΤΗ

.. Ὅλη ἡ φλόγα ποὺ κρύβουν τ' ἀκαταμάχητα νειάτα...
Ἕνα φίλμ ὁλόδροσο χαρωπὸ

ΦΛΕΓΟΜΕΝΑ ΝΕΙΑΤΑ

Μὲ ὁλόκληρο τὸ συγκρότημα τοῦ Κρατικοῦ Μουσικοῦ Θεάτρου τῆς Βουδαπέστης.

ΤΕΤΑΡΤΗ - ΠΕΜΠΤΗ

Ἕνα δραματικὸ ὁριστούργημα

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΝΝΑ ΝΤΑΜΑΝ - ΧΑΝΣ ΖΕΝΚΕΡ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ - ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἡ γλυκυτάτη ὀπερέττα τοῦ ΓΙΑΚΟΜΠΥ

ΤΟ ΝΥΦΟΠΑΖΑΡΟ
(ΟΤΑΝ ΣΜΙΓΟΥΝ Ι' ΑΗΔΟΝΙΑ
ΖΙΤΑ ΖΕΛΕΤΣΚΥ - ΓΙΑΝΝΟΣ ΣΑΡΝΥ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ καὶ τὸν ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ ὅλοι οἱ ΑΣΣΟΙ τοῦ Θεάτρου μας, οἱ καλλιτέχνες καὶ ἡ κοσμικὴ Ἀθήνα δίνουν τὸ ραντεβοῦ τους στὸ δροσόλουστο ΚΗΠΟ τῆς ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Η "ΚΑΛΥΒΑ,,

Ἐκεῖ μὲ τὴν καλή της ὀρχήστρα τὸν ἐκλεκτὸ ντιζὲρ τοῦ Ρ. Σ Ἀθηνῶν ΚΩΣΤΑ ΓΡΥΠΑΡΗ μὲ τὴν ἐκλεκτὴ καὶ προπολεμικὴ ΚΟΥΖΙΝΑ μὲ τὴν ἀθάνατη ΜΕΣΟΓΓΙΑΚΗ ΡΕΤΣΙΝΑ ΤΗΣ καὶ μὲ τὴν προθυμία τοῦ προσωπικοῦ της, σᾶς ἐξασφαλίζουν μιὰ εὐχάριστη βραδυά.

Κοσμικὴ Ταβέρνα ἡ "ΚΑΛΥΒΑ,,
ΟΔΟΣ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ ΑΡΙΘ. 10

Ζωηροτάτη ἡ κίνησις στὰ θέατρα τὴν τελευταία ἑβδομάδα, προμηνύεται ἀκόμα ζωηρότερη τὴν ἐρχομένη λόγῳ τῶν νέων ἔργων ποὺ ἀνέβηκαν καὶ θ' ἀνεβοῦν.

Καὶ ἂς τὰ ἐξετάσωμε χωριστά, ἕνα-ἕνα.

ΡΕΞ (ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ)

— Μὲ τὴν σύμπραξι δύο πραγματικῶν ἄσσων τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, τῶν δεσποινίδων Ἄννας καὶ Μαρίας Καλουτᾶ, τὸ θέατρον «ΡΕΞ» συνεχίζει θριαμβευτικώτατες τὶς παραστάσεις τῆς μουσικῆς κομωδίας ποὺ παρουσίασε: «Μιὰ μικρὴ περιπέτεια».

Δὲν χρειάζονται ἰδιαίτεροι ἔπαινοι οὔτε γιὰ τὶς ἀδελφὲς Καλουτᾶ, οὔτε γιὰ τὰ γνωστότατα στελέχη τοῦ θιάσου τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη, τὸν Λογοθετίδη, τὸν Δημήτρη Μυράτ, τὸν Τσαγανέα, τὸν Χαλκούσῃ, τὸν Γαλανὸ καὶ τόσους ἄλλους.

Τὸ ἐπικίνδυνο σημεῖον ἦταν ἕνα: Θὰ μποροῦσαν ἡ Ἄννα καὶ ἡ Μαρία συνειθισμένες ἀπὸ τὸ τόσο διαφορετικὸ παίξιμο τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, ν' ἀφομοιωθοῦν μὲ τοὺς συναδέλφους τῶν τῆς πρόζας; Θὰ ὑπῆρχε ὁμοιογένεια παιξίματος μεταξὺ δύο ἐκπροσώπων τοῦ ἀσυδότου μουσικοῦ θεάτρου μὲ τόσους ἠθοποιοὺς τοῦ πειθαρχημένου θεάτρου τῆς πρόζας;

Τὸ θαῦμα συνετελέσθη. Κάτοχοι ἀπολύτως τῶν ρόλων των, οἱ δεσποινίδες Καλουτᾶ ἐθαυματούργησαν. Τελεία συγγένεια παιξίματος, ἀπόλυτη ἀφομοίωσις παρετηρήθη. Καὶ τὰ συγχαρητήρια ὅλα δικαίως ἀνήκουν στὶς δύο ἀδελφὲς ποὺ ἀνέβασαν τὸ παίξιμό τους στὸ ἀξιοθαύμαστο ὕψος τοῦ θεάτρου τῆς πρόζας.

ὁ— Ἤδη, ὁ θίασος Μαρίκας Κοτοπούλη ἔχει ἑτοιμάσει τὴν περίφημη γερμανικὴ κωμωδίαι «Πανσιὸν Σέλλερ» κατὰ μετάφρασι Γιαννουκάκη, στὴν ὁποίαν θὰ παίξῃ ὁλόκληρος ὁ θίασος μὲ τὸν Βασίλη Λογοθετίδη ἐπὶ κεφαλῆς, ὅπως πάντα.

ΑΚΡΟΠΟΛ

Τὰ «Τρία βάλς» τοῦ Στράους (μετάφρασις Γιαννουκάκη) παίζονται πάντοτε μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Εἶνε, ἀσφαλῶς, ἡ μεγαλύτερη ἐφετεινὴ θεατρικὴ ἐπιτυχία.

ΛΥΡΙΚΟΝ

Μετὰ τὸ «Τρελλοκόριτσο» τὴν κωμωδία ποὺ παίζεται μὲ τόσο κοπταπληκτικὴ ἐπιτυχία στὸ «Λυρικὸν» ὁ θίασος Μανωλίδου — Παππᾶ θ' ἀνεβάσῃ τὸ «Μελτεμάκι» ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἔργα τοῦ μακαρίτη Παυτελῆ Χόρν, πατέρα τοῦ ἠθοποιοῦ κ. Δημήτρη Χόρν.

Τὸ «Μελτεμάκι» θὰ εἶνε ἀφορμὴ νὰ γίνῃ ἕνα θεατρικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ μνημόσυνο γιὰ τὸν ἀλησμόνητο συγγραφέα, κοπηρτίσθη δὲ μία ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ.κ. Ἀγγ. Σικτλιανοῦ, προέδρου τῆς Ἑνώσεως Λογοτεχνῶν, Μιχ. Μανταούδη, διευθυντοῦ Γραμμάτων καὶ Θεάτρου τοῦ ὑπουργείου Παιδείας, Γ. Καράντζα,